

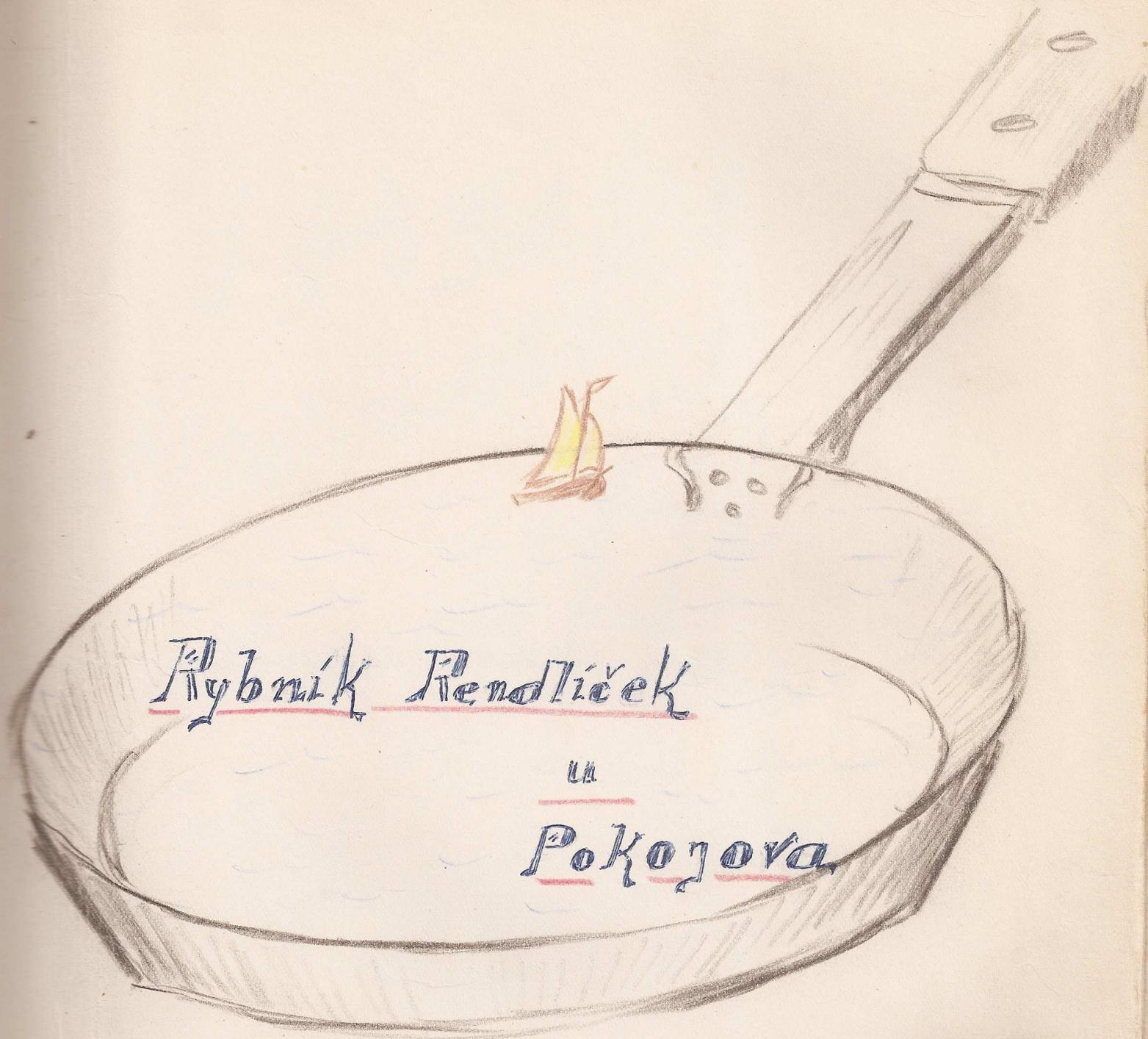
KRONIKA

8. oddíl PO - SSM
HRANIČÁŘ

Karviná

3 VII - 7 VIII 1973.

Rybník Rendlíček

u

Pokojova

ТАБЛИЦА

Poznávej!

Zahleď se do slunce, když ráno jeho zlato-
žluté šipky protínají ranní mlhu, kreslí v ní
dlouhé pruhy světla a stínu!

Zahleď se do slunce, když jeho krvavě rudý
terč klesá k západu a přídí Trojí kanoe láme
zlatou brázdou jeho reflexů ve vodní hladině!

Zahleď se na slatý terč, který prosvítá plachtou
Tvé loďe - poznáš krásu!

Zahleď se na krvavý disk měsíce mořičiho se
z vodní hladiny, na temné stíny v něm, které
tvorí chapačla mlhy!

Zahleď se na jeho stříbrnou trať, když je v
úplňku a krajina kolem Tebe se utápí v záplavě
stříbra a struny kytary blízko Tebe zruší písmi úpl-
ku - poznáš viru!

Zahleď se do viru plamená táboráku, když
noe tak hluboká a tajemná leží v korunách
stromů!

Žahleď se do lesku očí Tých druhů, kterýj
jim tam vykouzlil žár ohně !

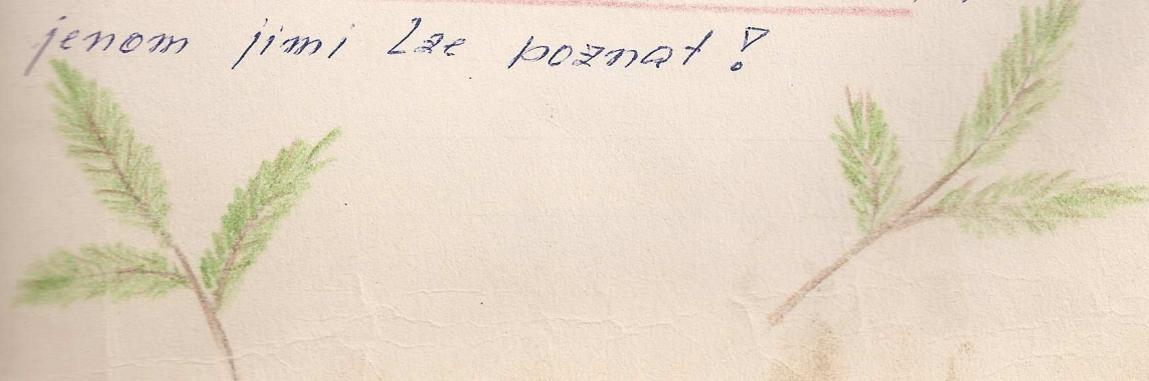
Žahleď se do matoučelch pakleské oharky,
když táborák dohasíná a jen akordy "veajky"
zvedají Trou ruku k pozdravu bratrů - poznáš
lásku !

Alle jsou i stary, které nelze obejmout zrakem
a sluchem. Citiš-li v dlani stisk ruky Tvého
přítele - parda -, když se ruce setkají v "kruhu
přátelství" - je to hmat, který Tě ujistí o tom,
co každý v kruhu cítí - opoznáni bratrství nej-
věrnějšího !

A vůně kouře hořících polen a záplava vůní
zralých stromů a slaná chuť slz, kterou cítíš
ve chvíli, kdy je neovládneš, ve chvíli loučení
- to i ostatní Tvé smysly Ti dávají poznání
velké moudrosti lesů !

A Ty poznáváš - zrakem a sluchem - hmatem,
eitem i chutí krásu a sílu - moudrost a lásku !

Poznáváš i srdcem a duší, protože mnohé
jenom jimi lze poznat !

A tím, že poznáváš, že se v Tvé paměti
vyryvají stopy silných citů, tím se lyšíš od
ostatních v přírodě - tím se stáváš člověkem!

A člověk - ten musí poznávat!

Sám sebe, své city a svou vřvu, okolí, které
ho obklopuje - velikou moudrost přírody!

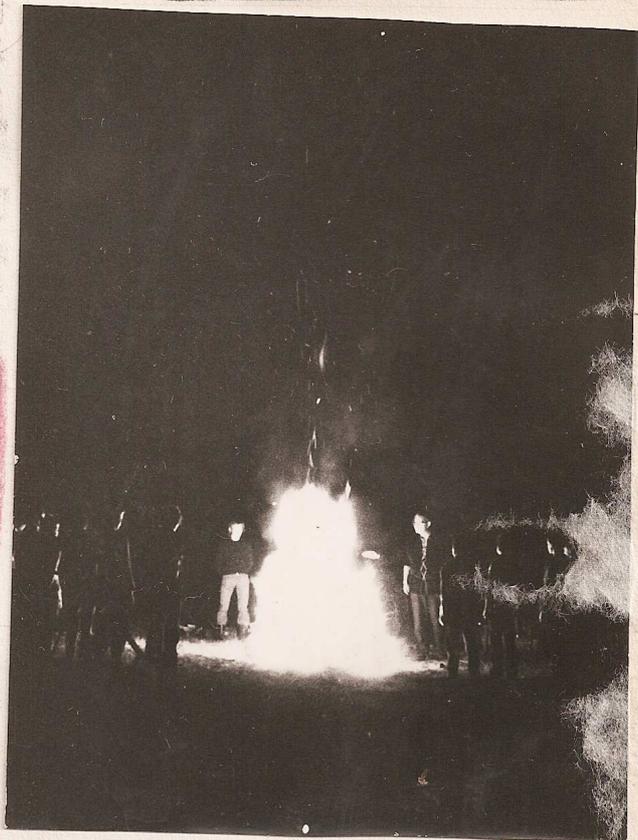
A toto jeho poznávání trvá celý život a vlastně
ani jím nekončí!

Protože i smrt je poznáním.....

Teplánuť oheň
divůplný v naši
vlasti

Krásné ---
Přisaháme:
V našich srdcích
nikdy
neuhasne!

Nad starou kronikou...

V životě člověka - lidské společnosti a tím samo-
zřejmě i v životě chlapeckého oddílu se stává, že
dosavadní klidný průběh události se náhodou, nebo
shodou okolností náhle zvrtné, vezme zcela jiný
směr, rozběhne se náhle velikou rychlostí.

My potom jenom udivení zíváme, co se to vlastně
stalo, jak je to možné? Ale i náhoda je prý
zákonitá - lze ji předvídat?

Nevíme.

Jedno je jisté. Kdyby nebylo jí, tato kronika

by byla stejně psána. Ale vypadala by asi jinak...

Náhoda však zasáhla - meškme ji tedy jenmat!

Touto náhodou byla stará kronika 30 oddílů a sice jeho Tygři družiny.

První činností náhody bylo, že se nám vůbec dostala do ruky. Ležela před tím dlouho, léta ukrytá na dně skříně až chlapecké ruce jednoho z našich členů - Jety - ji vytáhly na světlo světa, oprášíly ji a se zájmem oterčely.

Tento hoch - Jeta alias Ploutrík - zraněný se o svůj poklad podělil se svým oddílem. Tím se stalo, že stránky této kroniky byly pečlivě studovány a se zájmem čteny.

Netušili asi ti, co ji před Jety psali, jak a kdo ji bude číst.

Se zásloutlých stránek k nám promluvily osudy členů Tygři družiny, jejich vítězství i porážky, radosti i strasti - mnohá jejich dobrodružství, tak jak je píší a prožívají všichni romantičtí, sniví a nadšení hoši - takoví, které masyvdme - pardi.

Se zájmem jsme sledovali mnohé výpravy, různé mapinové hry, umístění družiny v oddělovém bodovní - to vše přece tak důvěrně známe?

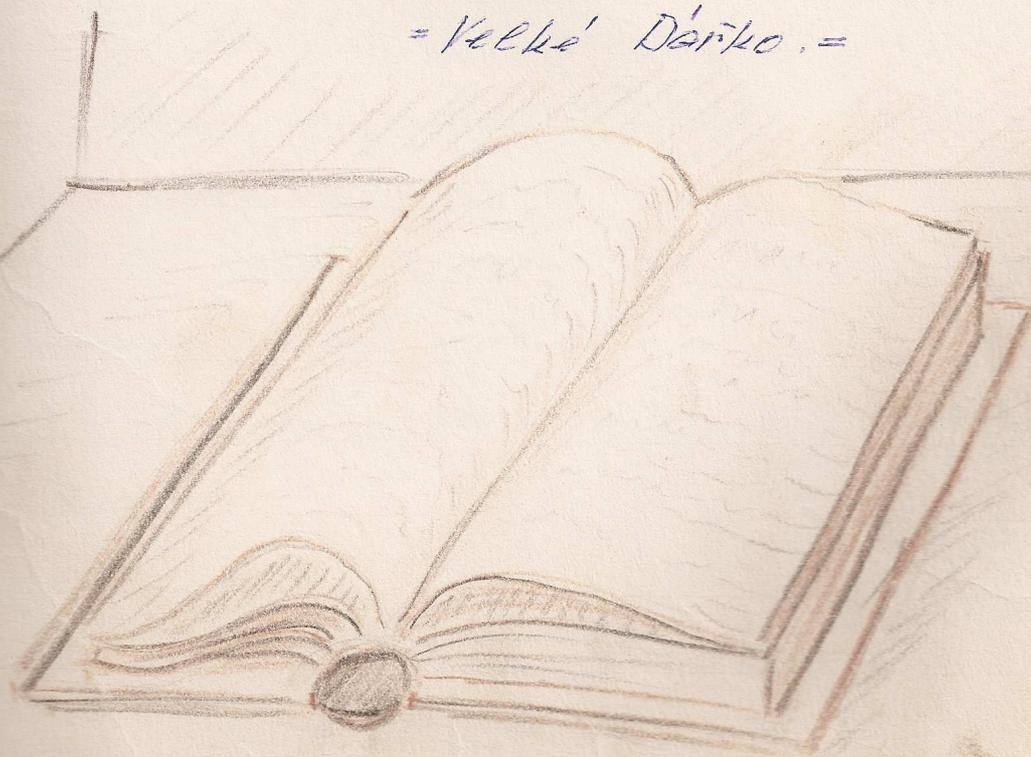
S údivem jsme četli o osudech družiny a porovnávali jsme je s osudy družin našeho oddílu. S údivem proto, jak jsou si tyto osudy podobné?

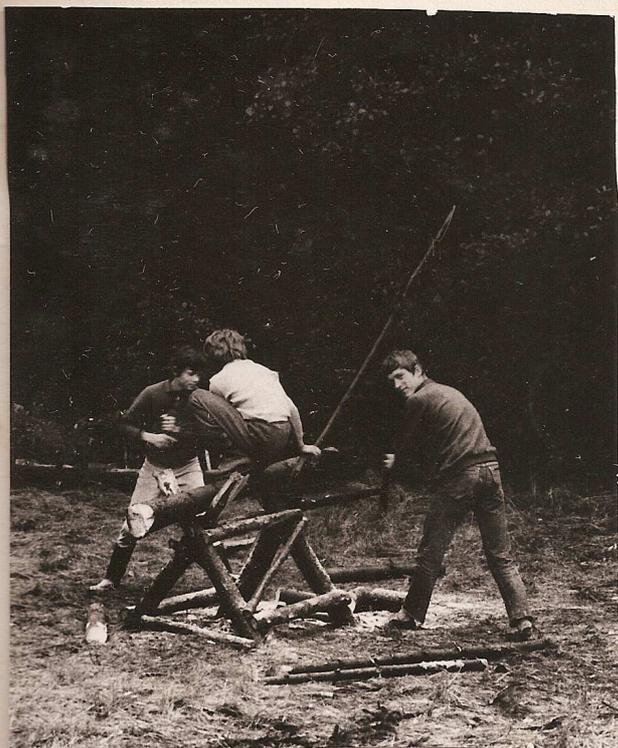
S překvapením jsme zjistovali, že i tábor tohoto oddílu byl na místech, které i my dobře známe a ne méně vlády i vojáků našich táborů.

A tak jsme se dostali při četění až k místu - kde na zvláštní stránce byl nápis:

= Tábor bouřlivých vln =

= Velké Dářko =

Stavíme tábor...

Tedy: žádné zbytečné
řeči a **MAKÁ SE!**

Ti, co k tomu nejsou ochotni
ti s námi na tábor nemohou
Pro ty jsou výkrmny...

Skončil „Tábor deště“

Spokhem „Údolí motýlů“

Amo, starý tábor skončil - Ať žije ten
nový, dosud neznámý. Bylo to krásné, ale
my již hledíme dál?

Po tři léta vlála vlajka našeho oddílu
v krásném „Údolí motýlů“

Tři krásné, nezapomenutelné tábory jsme
tam prožili.

Deverňmi jsme za ta lita poznali toto milé
údeli' i s jeho romantickým „Riem Ardem“, jak
pojmenovali naši hoši starou, dobrou Odru.

Mnogo příhod, osudů, dobrodružství tam
bylo prožito. Ale co dál?

„Ano, nutno to říci?“

„Promiň, drahé, údeli' motýlu“, ale již
jsi nám malé!“

„My chceme dál. Pro naše lodě je Troje
odra malá a mělká. Potřebujem větší plochu
rody, vítr do našich plachet a to Ty nám
dát nemůžeš.“

„Rádi se k Tobě opět podíváme, ale ne
jště na tábor. Dalo jsi nám svoji krásu a
moudrost. Děkujeme Ti za to.“

„Skochem, drahé údeli'!“

„Mly jdeme dál?“

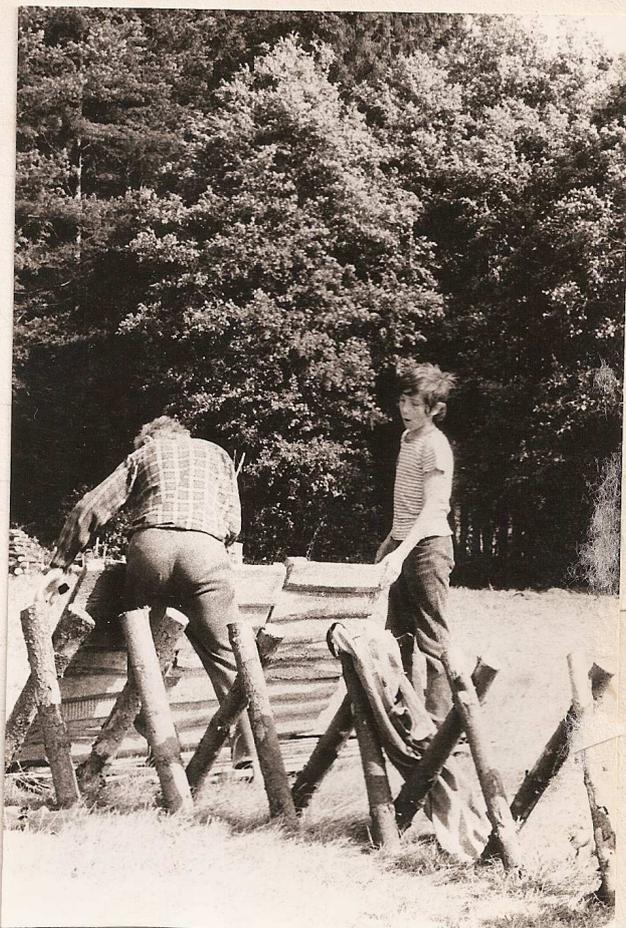
„Ano - ale kam?“

Stavíme tábor...

Podsadla, to je Tvůj
domov na jeden měsíc.

Ale, abych držela, stav ji tak,
jako by jsi stavěl pro věčnost!

Stará otázka -

Kam na tábor?

Poslední tábor v „Údoli motýlů“ tedy skončil
a do rozběhnutí oddílů sbíral skoro ještě měsíc.

Je to doba příprav celoročního programu, tak
trochu doba odpočinku a také čas průzkumů -
protože, až s opět rozjede oddílový program, potom
bude již času málo.

Nu a to také byla doba, kdy jsme prohlíže-
li tu starou kroniku Tygří družiny a došli až

k tomu místu, kde se píše o „Táboru bouřlivých
vln“ na rybníku Velké Daňko.

Oknem jsme počali čísti s ještě větší pozor-
ností. S různých narážek, smyslu vět a fotografií
jsme přišli na to, že tento rybník je kdysi na
českomoravské vysočině.

Porada s mapou byla krátká. Ano, je
tam u žďáru nad Sázavou. To by chtělo větší
a zejména blízký příjezd.

Tak jsme se s plánem střetli i svým dobrým
přátelům a hle!

Vyšlo najevo, že toto odlehle místo není pro
nás tak vzdálené. Vždyť tatka našeho Agáty tam
ve žďáru má blízké příbuzné a ti jsou ochotní
pomoci nám radou i skutkem!

Tudíž, co to chce?

Využít zbytku teplého počasí, osedlat Jaringkora
Marienku, zapojit jeho brásku Kubu a jet tam!

Nastíhání nejsme s těch, co dlouho váhají.

Bude to „Rendliček“ ▽

Loik si asi s údivem řekne, co má jakýsi
- Rendlík - společného s táborem. Že by ti kluci
Hranickáňští ve snaze najít vodu pro své rozsechlé
lodi chtěli plout alespoň po rendlíku. To už aspoň
pořádné necky - ale ani tom se přece kanoje nevejde?!

Jo - to máte tak ?

Ráno vstanem, mamka lávu uzavří, sednem
na motorky a jedem ? (bez pení průvodců)

Po dosti strastiplné cestě doriměj tato podiv-
ná vozidla do Žďáru n. Sázavou.

A tam se dozvíte, že Velké Dářbo bylo snad vhodným místem pro tábor v době, kdy byla psána kronika Tygří družiny.

Od té doby už ale uplynulo více jak 20 let!

Dnes je tento rybník rekreační oblast ze statisíci rekreaanty, pená hotelů a podnikových chat. To už si můžeme postavit tábor na Terzičké přehradě - - -

„Tak, tam by jste měli semotu, to jo - HaHe?“

Ale starý pan Koudela, takto bratr otce našeho Agáty měl radu. Jsou tady i jiné rybníky - Veseleč, Rendlík - - -

Nakonec padla volba na ten „Rendlíčák“

Je to pěkný, velký rybník se spoustou zetek - jak stvořený pro naše pirátské boje, není tak moc „zarekreovaný“ je tam pěkná louka, kterou je nám místním JZD možno propájet, dokonce i les, z něhož možno brát dřevo, pitná voda sice trochu dale - ale to není takové neštěstí - co chce naše Hraníčácká více?

Hurá, pojedeme na Rendlík!

Stavíme tábor...

I ta brána dá kus dřiny
jak pozorný etenář zjistí podle
fotografie

Ta palička - říkáme jí „Barborka“
ta má svoji váhu!

Lodě.....

Tak rozhodnuto, jede se na Rendlík! [?]

Celeooběnní hra - „Komanda plukovníka
Brenta“ je k tomuto místu zaměřena. Všem
je jasné, že celý program tábora bude na lo-
dích, na vodě, prostě námořnický.

[Prosím ne - nárybnický - protože je heslo:
- Rendlík - naše moře! -]

Jasně je to všem. Jenom staršíky Bumbrodla,
takto ale autor všeho toho zmatku, má jakési pochyby.

Jo - piráti, námořníci, astrozy, námořní
bitvy - korsáři a bukonjři - ale k tomu všemu je
nutná jedno maličkost, abych mohl kormidelník
Divoček zavolat na posádku: „Mužstvo k plachtěm-
půlkoce pravobok přídí - kurs 184° - vpřed!“

Lodě!

„To je mouha, Bumbrodlo, Lodě přece máme?“

Tak zní hlas lidu - takto oddílové rady

Ha-ha!

Jest skutek možné mluvit o té hromadě napůl
shnilých prken, co leží za klubovnou a na půdci-
že to jsou Lodě? Nad tím by i Vikingové, a to byti
nějak odvážní plavci, asi jen pokrčili rameny.

„Cože, dokonce plachtit? Hm - Hm?“

To by sám Neptun musel pomáhat?

Ale, co nám abývá? Nic lepšího nemáme?

Chceme-li prožít tábor jako vodcei, musíme tyto
vraky dát do plavbozschopného stavu.

Ach, jo!

Tento smutný vadech opustil mirmě zavazlová
ústa starého Bumbrodla, když z jara dlouho

ukazováčkem své pravé ruky do dna jedné z
pramínek a tento prst bez valného odporu tímto
dnem prostrčil.

A kanoa?

Nemusel to býti zrovna Bystrozraký, aby skrze
díry v těchto lodích viděl až na Mars?

„Uf - Uf - řekl by zámou angličtinou indián -
to nebyť dobré!“

Tak, to máme taky?

Co abývá?

Pracovat?

Konec - konců, to pro nás není nic nového?

A tak se práce rozdělilo. Bumberdo se spol. si
berou na starost kanoa - hoši z družin - každá družina
si losuje o svoji loď - tu si musí opravit. Mimo to
ještě zhotovit kotmorám, stěžen, plachty, koréni,
réhno, kormidlo - sehnat pádlo, koupit barvu, epoxya,
lak, sehnat prkna, řezat, pilovat přikljet, bar-
vit, lakovat, montovat, těsnit, zkoušet, předělovat,
upravovat....

To je sloves?

A sloveso vyjadřuje činnost podmětu?

A tábor stojí...

Znamená to trochu oddechu,
odpočinku pro „krvářé mozky“.

Byla to dřina - ale, že je
hezký ? ? ?

V plné práci...

Lodě tedy opustily svoje dosavadní místo
za klubovnou a na pídiče. Kanoa se oetly v
klubovně, promíče na pláček před ní.

A začala práce

U kanoek vytlouct a odstranit poškozené
dřevo, vyhladit toto místo epoxidem, opravit
rozpěrky a žebra, zhotovit vodič a otěrné listy
smontovat vše dohromady, sedřit starý lak, ne-
rovnosti vykiřovat a natírat, lakovat. Klubovna
se změnila v díznu

1 pláček před klubovnou se stal zodiemici.

2 promie bylo nutné odmontovat houžinky, vyzéomat skříže o vodné desky, prahy a listy. Když to bylo hotové, bylo v těchto lodích více dřev nežli dřeva.

A teď nové prkno?

Zkuste si je koupit?

Kuže, nekupovali jsme je. Ta trochu „přemístěného“ materiálu - odpustěte ekolní staváři - ale my jsme ehudi a ve vašich chraděch, tolik porážajících se prken?

Tož, abych vám nepřeběžely

A naše lodě z tohoto „přemístěného“ materiálu pomalu dostávají nové dna a boky, lavice a listy, prahy, podložky a kormidla

Kladivo klepe při zotloukání hrábíků, při temování dna a boků prorazomo, asfalt urůnj' na opravu střechy se přemístil do spěr v lodích a no. obličeje e do vlasů našich hochů, barvou se notirají lodě a našy opravdřů, ale přece jen je možné těsně před tdkorem říci:

Hotovo?

Uuuu !

Táborový deň
začína budíčkem,
rozvoňkou a kontrolou
stanu. A keď - sama
sbou len máhodou -
ničto mení v porád-
ku tak

(viz. obraz ?)

Umi si to niekto predstaviť ?

Tot^v je otázka ... (viackrát by Hamlet)
Ne, ale skutočne Umi si človek,
ktorý mal to šťastie, že nikdy nepripravoval
tábor osmeho oddielu, vôbec predstaviť, čo to
vlastne znamená ?

Již niekoľkokrát jeme jeli na tábor. Ani
jednou sa to neobešlo bez zamotku, ťažmi ner-
vú a strašlivú hocičky.

To už má našinec právo, mti vlož
k zofaestri ?

Pokračáde' říkáme: „Nikdy více! Přistě-
to musí jít hladce!“

Opravdu se snažíme, aby tomu tak bylo.

Jenže ...

S napětím očekáváme, kdy budem poaróni
na „táborovou“ sehátku, kde dostaneme potřeb-
né doklady a dotazníky, (že to bez haldu
papíru nejde, na to jsme si již zvykli) abychom
mohli napsat na potřebné instituce (ani bez
nich to nejde).

Protože: potřebujeme peníze pro naše
hory (správe jejich rodič). Tedy, ty opravdu
potřebujeme!

--- potřebujeme moře potvrzení,
opatření, ohlady, razítka a podpisy. Tedy
ty my vůbec nepotřebujeme...

Ty potřebuji zase jen různé instituce
Vtírá se otázka: Nebylo by snadnější,
kdyby si tato potvrzení vyměnily tyto instituce
mezi sebou? Jsou tam lidé, kteří jsou za to
placeni! (kdežto my blázníme bezplatně)

Nebo: nešlo by to bez této hory pa-
plru? (V rámci akce - šetríte naše lesy -)

Nešlo by to? Himbaj's

■ Ale, abychom neodbočovali ...

Tedy na toto pozvání et čekáme
marně.

Čas zvolna plyne ...

Potom čirou náhodou: Ty jsi na schůz-
ce nebyl? Ta přece bylo již dávno. Skupinový
Te neinformoval? Teď bude asi již pozdě! ...

Ten skupinový je náš milý - Kim.
Někdy člověk touží vrašdit!?!?

Tedy zase je po klidné práci ...

A vlastně: Proč?

Suad proto, že nám nikdo závidí naše
tábory? Nebo proto, že by toužil po tom, aby od
dítě nebyl, klubovna by se hodila? Nebo to je jen
pohodlnost? Kdo ví?

Jedno je jisté. Stojí nás to peníze
zbytečně, smatky a mnoho práce navíc

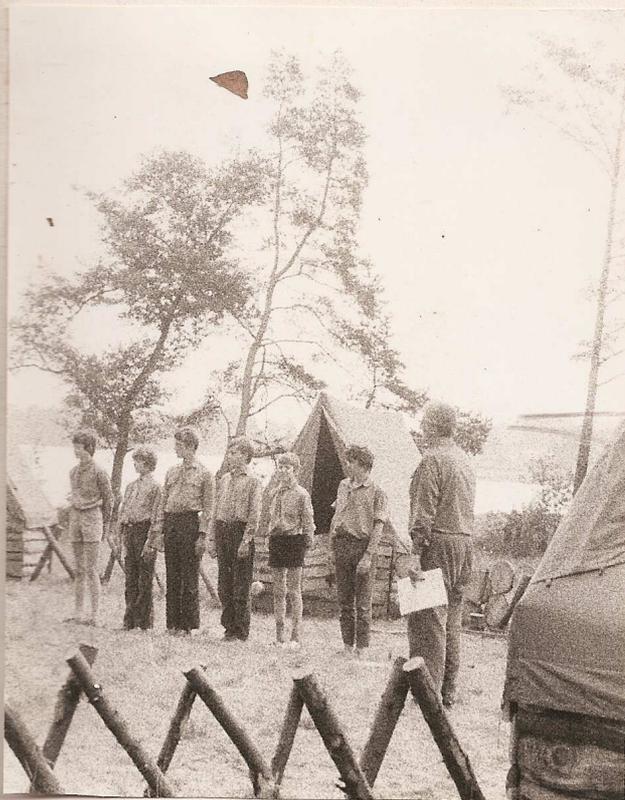
Jakoby té, která je nutná nebylo dost.

Ale hlavně: Několik hochů nebude na tá-
bor vůbec moei jet a několik dalších jen s největší
obětí rodičů, kteří budou nuceni hluboko sáhnout
do svých peněžních zásob?

Warum? A vlastně: Proč?

Pour qui?

Pourquoi?

Tábore pozor. Vojku
vážci'....

Za stromy probleskuje Rendlík,
sluníčko smí, tak jen aby bylo
nějaká' fajn hra

(Já vám dám fajn hru, bando-
mždi' si Bumbrole - fura práce
je :P)

Odjezd pracovní party

A jede se!

! Když se to zdá neuvěřitelně, práce jen
přichází ta chvíle, kdy je vše hotovo a my jen
čekáme na nákladní auto, aby ten nepředstavitel-
ný brajgl, který se kupí před klubovnou byl na-
ložěn a spolu s "pracanty" odvezen na tábořiště.

! Zde je jistá zvláštnost.

Bývaly doby, kdy pro dopravu materiálu
na tábor stačil malý Žuk. Byl sice "trochu" přeto-
žený, ale stačil.

Potom to bylo Garant. Dokonce nebyl

ani zvláště přeepaný.

Potom již štituna naložená až po mez
možnosti

Tentokrát to je trambus, naložený tak,
že jsme museli spoustu věcí nechat doma, právě
proto, že se tam už nevešeli.

Ale pozor - poněkud předbiháme!

Tedy s partnery našimi - Technickými služba-
mi - dohodnuto jest, že onen trambus přijede na
Sokolku o hodině 15. SEČ v úterý v červenci LP
1973. Všechny jiné možnosti pečlivě probárány a také
zavrženy. Odpoledne ve 3h - ne v noci ve 3h - v
úterý - ne ve čtvrtek - na Sokolku - ne do Vanšavy -
pro naše věci - ne naložit nitroglycerin. Hledliv
i tak by měl být dán na auto nápis - Nebezpečný
náklad - už kvůli pracovní partě!

O hodině patnácté je vše připraveno, ač
na malířnost - na ten trambus

O hodině šestnácté se poněkud zvyšuje
napětí.

O hodině sedmácté to již vypadá tak,
že něco meklape. Nastartována motorka zvaná
Bubík a jede se hledat trambus a jeho řidič.

Trambus byl nalezen snadno - v garáži
Technických služeb - řidič tam ale nebyl.

Kde se hledá řidič, který opustil svoje
vozidlo? No to je přece jasné!

V hospodě? A sice v té nejbližší, hledá-
jí rozumní lidé řidiče, když ho nemajdou v autě?
To dá přece rozum!

Vedeni tímto neomýleným instinktem
vydali jsme se k té nejbližší.

A ejhle !!!

No jasné, byl tam. Inu není nad
lojickou úrahu!

Tak dnes se tedy nepojede. Star pana
řidiče to jaksi neumožňuje. Tedy zítra, v 6h ráno
na Sokolce.

A to také vyšlo...

Vůz je naložen, poslední zaměření a
parta vyjíždí. Vráti se z ní jen Jaringk. Ten pak
pojede s hlavní partou. Pracovní jen vede.

Klubovna jakoby osiřela...

Nashledanou naše milá Sokolka, po
táboře!

K Klajce hláed...

Už jste si někdy
vímli, že je to
jediná' chvíle, kdy
je v táboře ticho?

Hlavní parta jede...

NEBEZPEČNÝ NÁKLAD

Druhý den ráno přišel jaringk.

„Je zlé, pardi, Renciziček je napul vypuštěn. Všechno se musí vozit přes vodu, auto na tábořiště neprojelo. Ale ještě hůře! Po pokleslé vodě je hluboké bahno. Lodě neprojedou až k táboru. Musí se všechno ručně přenášet, přes bahno, pracovní parta se tam boří a k tomu spousty komárů!“

Tak s tím jsme opravdu nemohli počítat!

„Je to zlé, tak nějak' stav vody tam brj' nikdo nepamatuje!“

Nu, co se dá dělat? Tim hůře pro nás.
O to těžší bude stavba tábora.

Nu a pak přišel ten den, kdy vyjíždí
i „hlavní parta“.

Vlastně to ani nebyl den, ale ještě
noe. Byla ještě tma, když vlak, ve kterém jsme
seděli opouštěl nádraží Karviné.

Poslední zomáření, nádraží kel na
vyhýžky a již pravidelně tramtadadem koleji
nás doprovází na naši cestě za dobrodružstvím.

Oproti jiným cestám je tentokrát ve
vagonu ticho. Rani čas působí...

V hlavách těch mladších víří myšlenky
na velká dobrodružství, o kterých zatím jen
slyšeli, nebo je četli v táborových kronikách.

„Jak to bude letos, jak se já uplatním
na táboře? Prožijeme tam tak prima příhody,
jako ti starší, co již mají za sebou táborů více?
A hlídky, služky, lodě...“ Také trochu tísně.
„Budu tam sám, sám se budu muset starat.
Dokaži to?“

Ti starší mají starosti trochu jiné

Tábor se bude stavět hůře. Je s námi
plno nováčků. Ti budou bezradní. A práce tom

bude tolik. Není tam ta záchranná kulnička, jako
byla v údolí motýlů, budem si ji muset postavit.
A přístav pro naše lodě, co již udělala pracov-
ní parta? Nebude toho mnoho, mají těžší pod-
mínky. To je starosti.....

Ale den postupuje, ospalost mizí a s tou
i ty starosti. Dno to nějak dopadne.

Konečně - odražený'm štěstí přeje!

Nálado ve voze stoupá, ozývají se písničky -
venku za okny je krásný den - zima nám nebude!

A Brno!

Přestupujeme na „Sázavský pacifik“, trat
stoupá do kopců českomoravské vysočiny - několik
tunelů spestruje život ve vozech, krajina opravdu
krásná ubíhá dozadu a již pozor - všechno sebou -
nic nezapomeníte - vystupujeme - Židov nad Sázavou!

Kousek jízdy autobusem a již pohyb šlapou
po rozpáleném asfaltu silnice.

Krajina kolem je hezká, blížíme se
k lesu. Teď jsou dvě možnosti, buď dále po
silnici - lehceji se půjde, ale je to dale, nebo
lesem. Tam se půjde hůře, ale je to mnohem
blíže

Volíme, pochopitelně druhou možnost!

Kousek po eastě lesem, potom cesta
mízi a jdeme přes poražené kmemy, větve dole.

Objemje se hladina vody.

„To je zótoka, podle které má rybník
jméno - držotko vendličku,“ informuje Jaringk.

„Podívejte, o co je méně vody, ukazuje přes
zasehlé dno, na podzim bylo hladina až zde, co
teď stojíme?“

Škoda, ale i tak je vidět, že bude
pro nás vody dost. Po zasehlém dně jdeme
dále, potom vidíme stěžen našeho katamerónu
a jsme na místě.

Tak zde bude stát náš tábor

Ale bude to ještě práce?

Primo hledí -
pohor!

Táborový rozkaz čítá
atd.

Tak teď se uvidíte
tu fajn hru, budete
škopat mořské -
nejméně 1m hluboké

latriny! A hř az potom!

(Prokesk - ten Bumbardo si nebezpečně hraje!!!)

RINK

BUM

PRSK

Stavíme tábor...

Pohled na táboriště po našem příchodu
byl opravdu otřesný. Lodi zaražené v bahně
tvorily jakýsi primitivní most, po němž bylo
možné se dostat k té jediné, poslední, které

byla schopná plavby, protože byla již na dostatečné hloubce.

V současné době naše jediné spojení se světem, hlavně však s pitnou vodou.

Odpadová jáma a latrina sice jsou vykopány, ale jen mělké, bude nutné je přerušit.

Kamna sice stojí, ale i ty bude nutné přestavět. Takto by nemohla sloužit.

A hlavně: 1. je nutné postavit kuchyň a zároveň skladisko pro materiál, který v hrozném smotku je navršen na louce a jen primitivně přikryt rezbem. Kdyby přišel déšť?.....

2. Přístaviště pro lodě. Protože lodí potřebujeme více, ne jen jednu a to co nejdříve. Tato práce měla být důležitá až na konci, nutnost ukazuje, že bude jedna z prvních.

3. Těžít dřevo a ve volných chvílích stavět podsedky. Dnes a ještě asi i zítra na sponi v podsedkách není ani pomyslení!

A k tomu většina hochů jsou mordáci, kteří v této chvíli, unaveni po cestě, hledí

hodně bezradně na tu spousta práce a vůbec
si nedovedou představit, že toto musí být během
čtyř dnů pěkný tábor.

Krátke, bojové pory.

Bumbrala, Jaringk, Pinda, Česlo -

Postavit pořádné komna a jídelnu se skladistém

Tasik s partou no dřeva - těžít? Hodně
spousta dřeva. Je to daleko?

Tak všichni další nosit kameny. A ti
menší hoši s jedním starsím starět novový
tábor?

Bude to tvrde'?

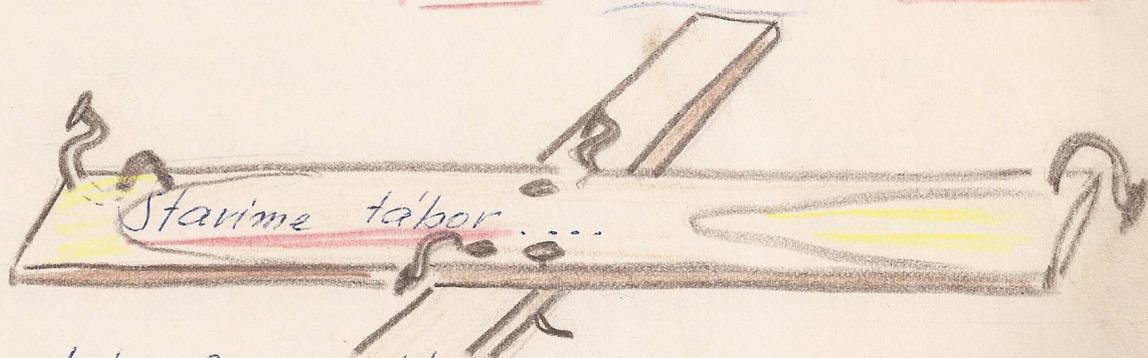
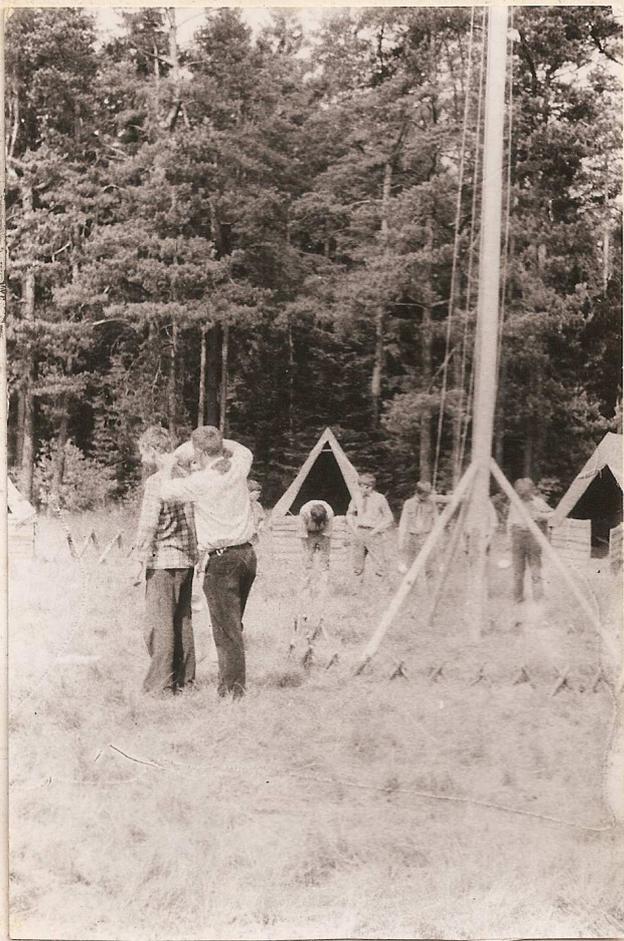

za nesplnění povinnosti služby
vykoná kat rozsudek - 2 speciální
přesuny ?

A družino se miji smeky...

(Jen počkejte - plentáznici -

ono i na vás dojde - říkejte si
"ubohý odsouzenec"

I když hoši, kteří dnes přijeli, divají se
vyčítavě, touží po chvíli odpočinku, nedá se nic
dělat. Na ten, bohužel, není ani pomyslení?

Tak rychle srleci "cestovní" šaty, honem
do pracovního a jedem.

Práce je víc, nežli je míle?

V té chvíli se projevuje ta dobrovolná

oddílová kázeň. Každý, i ti nejzelenější moráči-
kové, chápou, že jinak to nejde ...

Vypuštěný rybník, divoká, skoro tropická
příroda se spoustou komárů, úmorné vedro,
spousta bolna - to jsou ty překážky, které způsobí
blíž lidí a přírody.

S těmi se musíme vyrovnat.

Jiná možnost není

Tak do toho!

A práce začne

Komna je nutné prakticky úplně přesta-
vet. Tak jak jsou, jsou krátká a špatně umístěný
komin - to by nemělo tak. A to je nutné udělat
hned, aby bylo možno co nejdříve vařit. Naše
střížba je dost u odpadů. A tak shodit, co
je nutné, přestavět, udělat nábeh pro
odvod kouře, zabudovat kominové koleno a
vpředu dvířka, zastavět rošt, položit
plech a to vše pěkně vypeňit a upeť
jilem, aby komna netáhle „falešný“ vzduch,
to vše je hotovo do večera.

Zatím se shromažďují na staveništi
první kmenný.

Z těch hned Pindā s česílkem sta-

vi kostra přístřeška.

Kouzový tábor je postaven, i když některé
hoši budou spát „pod širákem“.

Je dovezeno vodo a na polním ohništi
se dělá první táborová večeře.

V úplné tmě, prozřímavém ohněm, večeříme,
ehvíli slyší Pindova kytaře, ale ne dlouho.

Únava zavírá oči....

První táborová noc!

Práce

práce

práce ...

Ano, hned od rána.

Snídaně se vydrží tak nějak podivně. Nikdo ne má totiž nečekej. A tak, když je hotová, každý si reme, sedne si na chvíli vedle své práce, poji, trochu smutně se podívá na prázdnou „ěsus“, a jde dělat dále

A zase se svaly napínají, horké,

téměř tropické slunko páli, pot štipě v očích,
komáři štipou po těle a toběrník štipě dříví.

Vztyčují se nosné sloupky budoucí ku-
chyně a „jídelenoskladisté“, spojují se trámký,
počíná se vysovet kostra místa, kde se bude
jíst, vařit a ve chvílích deště sedět, zpirot,
vypravit....

Počíná dostávat tvar i naše „molo“

Ano, i to je pro nás důležitá stavba.

Protože jediné tak je možné, aby naše
lodi byly zakotveny na hloukce a nebylo nutné
se brodit bahnem.

Několic hochů již zatlouká kůly pro
podsedky - pro naše táborové domečky, pro
„střechu nad hlavou“, na táborové nozi

Chvíle klidu upotřebíme, přes to nej-
krutější vedro, oběd, a pracujeme dále

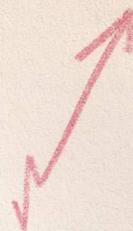
Stěny kuchyňského domku jsou obity
plachtou a dehtovým papírem, Pinda s
česilkem spřehojí s opicí zručnosti po krovu
a ještě se světla boterek pobíjejí střechu.

Molo již velikým obloukem zasahuje
daleko do vodní hladiny.

A „těžáři“ nosí a kóci, protože dře

va v tábore je stále třeba.

A opět plameny počního ohniště uvarily
naši večeři (ne semy, to do' rozum, byly mu-
tné i ruce) a po jídle nám posvítily na tu
chvilu odpočinku, nežli se jde spát...

HIMBAJS

HA

Ne, ale vážně, to chtějí ti
krutávoré, abych se rozmocil?
Dyť ta vodadadada - fuž, je
přece hrozně studededede - má

Jo-jo - těžké je život
táborníka!

KRVAVÉ slzy

Dokážeme to?

Ano, dokážeme postavit tábor za čtyři
dny, jak jsme si určili?

Zdá se to nemožné.

Tolik práce navíc, se kterou jsme ne
počítali, ztížené podmínky, hodně mráčeků....

Dokážeme to?

Yiž tomu tak trochu počínáme věřit!

Ráno jsou mezi táborem těžké černé

mraky.

Hrozí dešť ?

Tak honem dokončit jídelnu ?

Pindia s lesíčkem pobíjejí střechu, dokončují balky, hoši již stěhují náš majetek pod prvé dokončenou stávkou, komno již mají komín.

Moto musí počkat. To co již stojí stačí alespoň prozatím k tomu, aby bylo možné přistát a vyložit loď - tolik nám ty loďtě pomohou - bez nich by to opravdu nešlo, ale o nich ještě nepíšeme ?

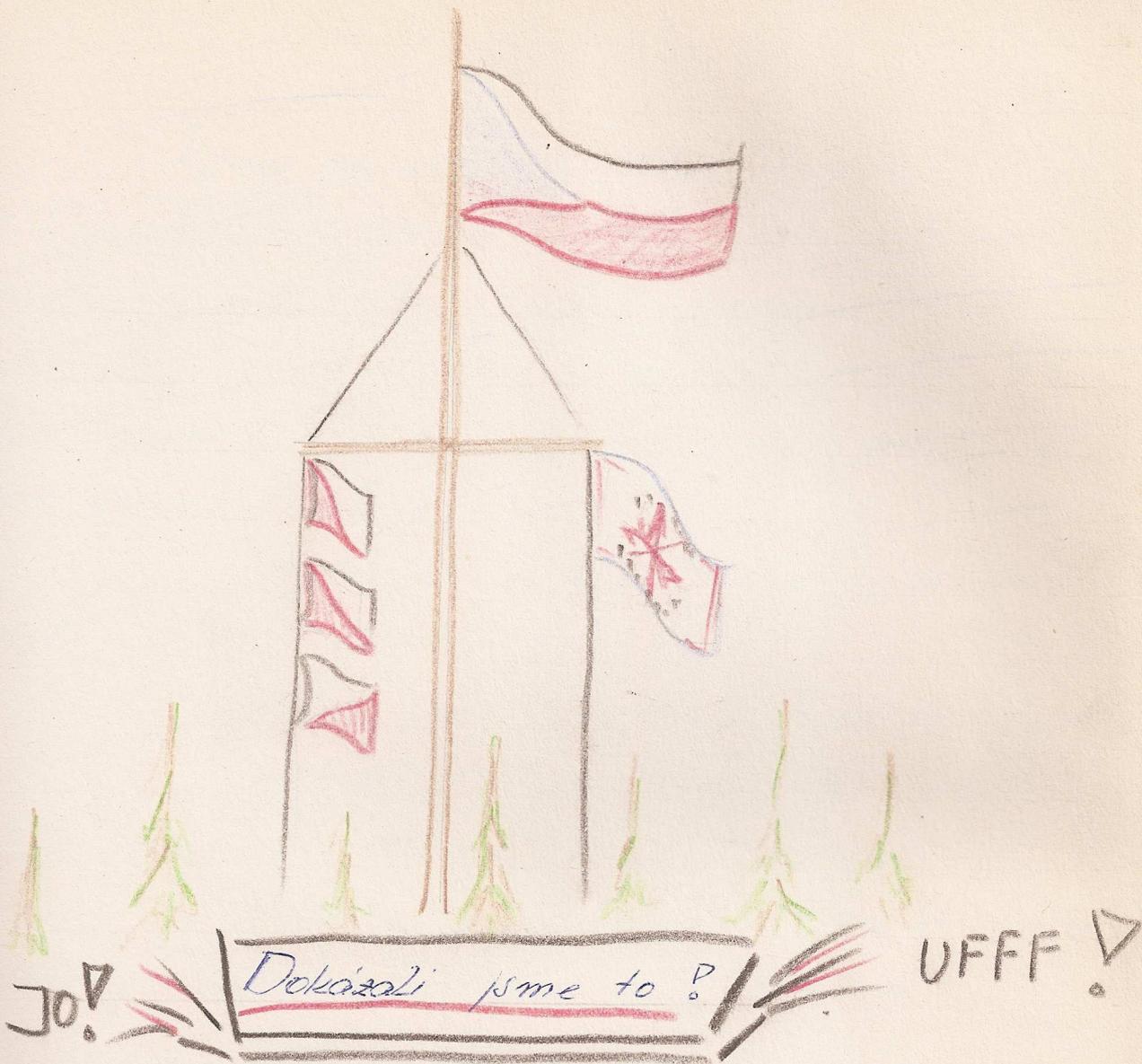
A teď všechny síly na podklady ?

Hle mě tak, hoši, ne spěchejte se cenit špatně práce ? V těch podkladech budete žít celý měsíc. Tak pečlivě. Dvakrát měř a jednou řež ? Tohleto je staré přísloví, ale sem se hodí.

Počasi se umoudřilo. Ta trochu deště škodit nezpůsobilo.

A večer má již tábor svůj základní tvar. Není vše ještě v pořádku, ale spát se v tom již dá

A to je hlavní - první noc ve vlastním

to Ano, je to neuvěřitelné, ale dokázali jsme

A to se nám ještě poslední den práce rozprávělo. Ale ten dešť již neradi? V komnách naší táborové kuchyně již veselé hoří oheň - vaří nám, konečně již, lepší stravu, státní se vyborují poličkami, v jídelně je již stůl a lavičky, bedny a zdsobky jsou pěkně v suchu a sbírají již jen poslední práce:

Vlajkový stožár, brána, plot a úklid.

Kmen má vlajkový stožár v tábore již je
A tak, když dšít trochu porolil, cloupal
se kmen, přidělo se rókno, dvojice bochu
vykopaly jámu, stožár se opotřil lonky, s ten-
ších kminků rychle zhotovený dvoje „můžky“ a
jde se na to !

Vatycovní vlajkového stožáru - to vždy
bylo značně obtížné.

Letos jsme to zvládli zcela ~~stejně~~ hravě
Jednak je stožár trochu nižší, nežli
jiné roky, ale hlavně, je již zkušenost.

A tak na zbytek dne již zavládo mese
stětaj i oddílová vojska mezi táborem ?

Symbol tábora ...

Želvík s Prtou děloji krdmž „tabakruh“,
skupine hochů zotlouká plot a ti staří „profesori“
ještě dobdzoli do večera postavit bránu.

Tak zítra již začne den vatycovním
vlajky ?

Tábor je hotov !

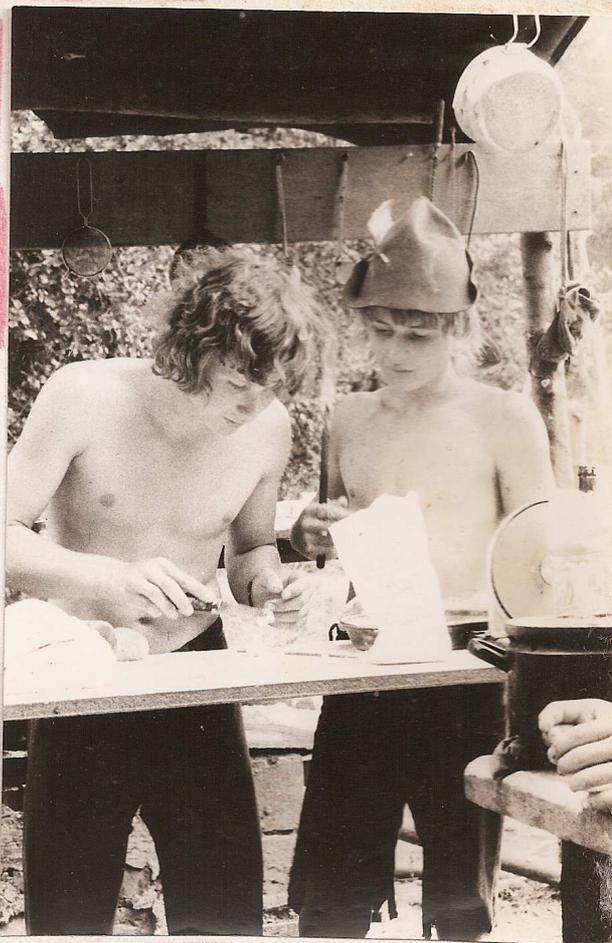
Naše vytržiči' táborové kuchyně
pro vás uchystala ...

Smažený pistolnický opek s
mletými nábojnicemi nebo
snad Bremborové hranolky?

Omyle? Pískot s vrátočou
pracují na trarohorjeh

maritašičkách!

Vám - nám?

Dny odpočinku ...

TO JE BLAHO!

Je sobota a neděle.

Jsou to dny pracovního klidu

Není to, samozřejmě klid úplný. To si
ještě nemůžeme dovolit. Ale práce, která se dělá
již je spíše zábarou.

Hoši si dokončují vybavení stanů - poličky,
různá „patentní“ dřívka, svícný a lampičky,
rohože před stany.

Dobrovolníci staví vyvěska, kam se

budou umístěrot dení rozkazy a jídelníčky naší
„vynikající“ táborové kuchyně

Dokončuje se plot kolem tábora, koutek
pionýrské symboliky, dokončuje se i výzdoba a
malinky plátek v tabukraku.

Kuchynská služba již varí, peče a smaží,
přitom si doplňuje vybavení kuchyně a jídelny

Jaringk kromě nákupu dokáže ještě pěkně
porěsit do jídelny lékárničku, hoši shrabují a
čisti táborové prostranství od zbytků dřev, třísek,
kusů drátů, provazů a všech možných, způsob-
ných starbou.

Aby byl tábor hezký, čistý, uspořádaný.

To vše, ale nezaplňuje celý den.

A tak hoši dělají to, na co dosud ne-
byl čas. Jednotlivci a skupiny se vydávají do
okolí tábora, sbírají houby (a nacházejí houby)
nacházejí ale eelí „plantáže“, malin, jahod ...

I loď, teď poprvé jinak, nežli pracově,
vyjiždějí na hladinu Rendzičku.

Hoši opravují, čisti loď, v práci trochu
poškozené a plné bahna, kamenů, zbytků dřev.

A myji nejen loď, ale i sebe.

V plné práci minulých dnů bylo na koupěni vody jen několik minut. Tak teď si to vynakrazují.

Také dopisy o pohlednice putují domů - tam zpět do „civilizace“.

Poprvé od počátku tábora se objevuje mlč. Před tím byl „tabu“.

Zečíná nám ten dení táborový život.

A na ty dny dřiny, kdy někdy byly i ty slzičky mokrajíčka se teď vspomíná s úsměvem?

Také hodně s hrdeci!

Dokážeme jsme to? Nejsme již mimiměny mazónkové? Uelme se stát na vlastních nohách? Jen podívejte, co jsme postavili, jak pěkný je náš tábor?

A večer v jídelně!

Když zní kytara a zpívají se ty krásné, ehlapské písně o krásě divočině, o odvaze, překonání únavy o srobonném i když tvrdém životě v přírodě, i těm poěinoji nováčkové nějak jinak rozumět.

Ano, nehrajeme si no trapery, Indičny!
Žijeme jejich tvrdým, ale krásným životem!

V plné práci minulých dnů bylo má
kouponí vždy jen několik minut. Tak teď si to
vynakrazuji.

Také dopisy o pohlednice putují domů -
tam zpět do „civilisace“.

Poprvé od počátku tábora se objevuje
mílo. Před tím byl „tabu“.

Žádná nám ten dení táborový život.

A na ty dny dřiny, kdy někdy byly i ty
slzičky mokrajičku se teď vspomíná s úsměvem?

Také hodně s hrdeci.

Dokážeme jsme to? Nejsme již mimiměiný
mazákové? Uvěme se stát na vlastních nohách?

Jen podívejte, co jsme postavili, jak pěkný je
nás tábor?

A večer v jideeně?

Když zní kytara a zpívají se ty krásné,
ehlapské písně o krásě divočiny, o odvaze, pře-
konání únavy o svobodném i když tvrdém
životě v přírodě, i těm poëmami morákové
nějak jinak rozumět.

Amo, nehrajeme si na trapery, indiány?
Žijeme jejich tvrdým, ale krásným životem?

Kuchynské rodeo ...

Škoda, že ten obrázek nemá pohyblivý - to by jake viděli jak ten pekáč s obědem spadne do toho kastrolu s čajem a to do toho ještě jistě někdo šlápne

Pinda a Česilko odjíždějí...

Prístar.

Tak tábor máme hotový.

A to je čas, kdy se s námi zoučí naši milí parodi - Pinda s Česilkem.

Telili práce zde udělali?

Premlouvali jsme je: "Však sečkejte, parodi, kom prospěháte?"

Stejně jsme však věděli, že je to marné. Již před táborem se tak rozhodli.

"V práci jsme všem, pardi, pomohli, ale teď, teď chceme dál. To víte, volá dobrodružství!"

Víme!

Tábor je, pro tyto dva hochy, přece jen trochu malý. Jsou to již starší, zkušenější hoši, a chtějí si volno, které jim slýžvo prožít na toužkách po světě. Žít zcela svobodně, vázání jen svoji touhou a schopností. Tak volný život jim tábor dít skutečně nemůže.

A tak, i když neradi, se s nimi loučíme.

Poslední, tvrdý a bolestivý stisk ruky, klidný a přímý pohled z očí do očí, dlaně zvednuté k pozdravu a odchůzejí...

Na okraji lesa, již daleko od tábora, se ještě naposled otáčejí.

Ještě naposled se zvedají ruce k pozdravu
Šťastnou stezku - pardi!

A nám slýžvo ještě poslední práce, kterou jsme museli opustit, když hrozil déšť.

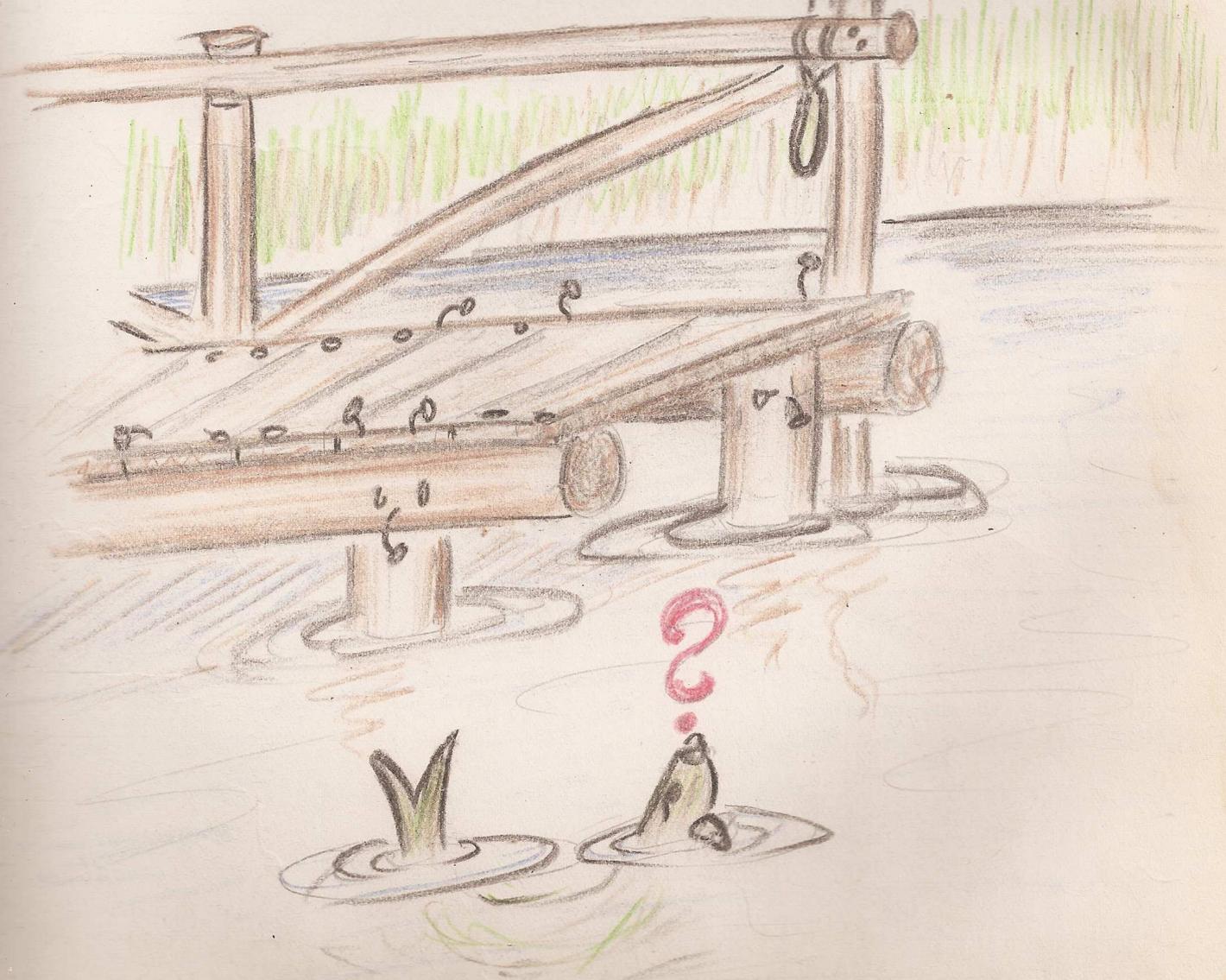
Přístav - naše místo.

Hlavní práce zde již je hotová. A tak jen udělat podlahu, zhotovit zábredli a na konec místo vstýčit signální stožár.

To již není práce na celý den. Navíc docela příjemná, spojena s častým, někdy i nečekaným a nedokroveným vykoupením. Ale to v teplém dni přece nikomu nerodí!

Signální stožár je sice „trochu“ nakřivo, ale to pryč „foukal vítr“!

Tak hotovo a hurá se dobrodružnými, krásnými, táborovými dny!

JÓ - HOŠI -
TAKOVĚJ
BRAMBOR...

Skrabemí brambor

Zřejmě obličeni práce v táborové kuchyni. Hmbajs - nebylo by lepší jíst jen nudle?

Tentokrátě smalel pomoci i staršíky Bumbrodey - všimněte si, prostě že pracuje klárně jen on?

První hry:

Invaze do tábora...

Tak, tábor nám konečně vypadá, jak by měl a udá začína táborový život. Se všemi jeho krásami a povinnostmi.

Dopoledne ještě trochu práce s táborovým krahem, ale to již není ta tvrdá dřina prvních dnů, ale spíše zábava. A možnost uplatnit své vědomosti a smysl pro krásu

A odpoledne ?

Nu, to má' vypuknout právě to, nač se vši-
chmi tak těší!?

Táborové hry!

Bůh ví, čím to je, že každá hra, i ta nej-
prostší, je na táboře mnohem více zajímavá, než
ty nejčipe připravené hry doma, v kavárně?
Není proto divu, že se na ně celý rok oddílové
muštro těší.

Samozřejmě, že největší zájem je o hru -
"Komando plukovníka Brenta"

Ale divu, nežli ji začneme hrát zde na
táboře, je nutné, aby, hlavně nováčkové, poznali
způsob a taktiku bojových her.

/ Ha - taktika - jak hrát to zní! /

A z tohoto důvodu tedy staříček Bumbra-
la určil, že první dvě hry se do bodovčnické vel-
ké celoroční hry počítat nebudou.

To bude jen "rozvička"!

/ Joj - a bude !!! /

Ve vojenských chvílích obou "vojenských dnů"
čete tento starý muž knihu s názvem -
INVAZE -

Pojednávala o krvavých bojích, které

musla podnikat spojenecká vojska při vylodění
ve Francii.

Aže i při svém odpočinku neustále mysl
na blaho svých gembusínů, napadlo ho, což tak-
hle něco podobného zkusit i v našem tábore?!

Vždyť tady to je skoro jako tam na Normandském
pobřeží?!

Mezi táborem a rybníkem je clona stromů -
je v ní jen jeden průchod - a kousek dál jsou
bázing - to se dá krásně opernet - to bude fojn.

A potom volná, napřed písčité, potom bahnitá
pláž - to je to „kravé“ pobřeží - tam by mohlo
být to vylodění.

A o tábor - o ten by se bojovalo. A o vlejku
v něm. A o kuchyni - tam by se musilo zabývat
službě ve vaření.

Ten útok na pobřeží, v deseti šišek, a
potom boj o průsek ve cloně stromů, to bude
pěkná „bojová rozsvička“?!

Reshodnuto - vykonáno

Táborové mužstvo rozděleno na polovinu,
obrdnce a útočnický - a potom lode, obsazené
útočnický zmizely v zátocce.

Mezi tím v tábore byly kondny přípravy
na obrenu. Průsek mezi stromy byl zakarikódercín
Mezi stany nataženo lano, aby přes ně podolí
útočníci. Zatím přes ně nejvíce podolí obránci.
Do tábora naneseno hora šišek o to až hlídka
od pobřeží hledí: „útočníci no obzoru!“

A skutečně?

Ž mch La Manekskio průlivu - pardon, se
zátoky Rendličku se vynoruje útočné loďstvo.

Obránci, obklopení šíškami, netrpělivě přešlepují
útočníci no přiděh lodí upřené hledí ne
nebezpečný břeh. Zatím jsou ještě daleko. Jen
čas od času těžko šiško hvízdné vzduchem,
voda vedle lodě vystrčíme, pokropí útočníky.
Někdy zvrachotí v lodi, někdy tupým úderem
klepne - to je do hlavy některého útočníka.

Obránci jsou zatím v bezpečí. Z lodí jsou
na břehu mimo dostřel.

Potom se lodí shromáždí, otocí se přídou
proti břehu a teď to začne!

Pěšáci se prudce zdvihají, dšít šišek
ny ni showet2.

A to již přídě lodí uváží no mělejně.

Tak teď se musí z lodi ven?

Nohy se boří do bahna, každý krok je obtížný, šišky sviští vzduchem, přeskojí do bahna, (někdy i do moře) ale to se dostávají do palby i obránci.

A již dochází k prvním bojům na pobřeží.

Ale řady útočníků jsou rozraženy, dochází jim stráživo, stahují se k lodím. Jsou obránců však zaniká v novém bojovém pokrýtku útočníků.

Nedobrotěným útokem rozbijejí obranu břehu, a obránci se musí stáhnout ze barikády v průseku.

A to již vploune boj i o ni. Druhá skupina útočníků se pokouší probít přes bažinu, ale zopodojí a jsou snedným terčem obrané palby.

Barikáda se hradí pod přívalem útočníků, dochází k boji muže proti muži, zblízka.

Břevno s barikádou se na chvíli stává obranou útočníků, jednotlivci se probíjí až ke kuchyni.

Tom již šišky útočníků dávno došli a

Milan a Brácha v postoji
svědek mladých dívek

Mirně debiční výraz lze zdůvod-
nit dlouhým pobytím na táboře
(Pro to má no to vliv?) JOJO!

Zobavý tvrdých mužů
přírody.

Ně bude na zemi, potom
přispěchů ustaraný Bumbrolle
s obvaží a dlahami...

Jedno je jisté, o otřes
mozku není obav !...

Voni ŽÁDNÉJ NEMAJ !

tak přicházejí ke slovu zbraně, které dalo
přírodu - vuce e nekz.

Divoký boj v kuchyni vřeheli. Marně se
pokouší starický náčelník zabránit úpenné zkdze
alespoň polerku. Rozdivočený Divočok mu ji bez-
ohledně vyloje na hlava a se límecc praeně
výprone' košile

K uadlostem hodných pera historikova
došlo v zdsoboku, kde útočníci byli zaskoceni
obronou, když se chtěli prodrot pod stěnomi.
Ubozí útočníci, půlkou tělo již v zdsoborně byli
vytáhovani zo nohy ven, a dovnitř zase svými
druhy. Jen tok-tok, že nebyli přetrženi?

Bitva se rozpado no řadu individuálních
soubojů malých skupin e zvolno se blížilo k
vlejee uprostřed tábore.

Ale zbrveně se blížil i konec času, vy-
hrazeního pro útok?

Vydrží obrdnei, nebo se útočníkům povede
ve zbytku času vojku ukonstit?

Vlejková žerď se smito' merozj divoké
bitky. Kolem ni je hromada tel smtoji'ctek se
a převoluji'ctek. Obec se zvolno e s nómo-

hou vynoří ruka, sápe se po vložce, ale v zápalu
ti no mi někdo šlápne, nebo je útočník opět
vtážen do klubka těl.

Míjí poslední vteřiny - hvízdá puštoky -
konce hry.

Když se uklidnilo všečend vřavě, je při-
kročeno k zachráněním proctm.

Zachraňují se utrhane knoflíky a rukodvů
košil, zachraňuje se alespoň zbytek večere.

Ranění jsou ošetřeni - mrtvých není.

(Alespoň si někdo nevšiml?)

Velikým náčelníkem, již přeževěným do čisté
košile, je bitva prohlášena za nerozhodnou.

A pro veliký úspěch je příští den zopakována
jen role obrance a útočníka se vyměnily.

Výsledek ale zůstal stejný.

Obě bitvy byly muži těžce prohlášeny za

„bašta vračka“

Náladovj' obrázek s tábora
Ty plachty na lodich, botažec,
nejsou naše ...

Prj' až přišť rok ? ...

Uvidíme

Určitě ▽
6

Splecht č 1

Sauna

JUVU ?

Vážně ?

..... Sauna je severský název pro parní a horkovzdušnou lázeň, jejíž účinek se násobí prudkým ochlazením ve vodě či sněhu. Je velmi prospšná člověku a to jak mo těle, tak mo duchu

(Potud eitót se slovníku nověného)

Dále je tom psáno o způsobu stavby - většinou srubovité - a o různých způsobech jejího využití.

Jest jen hluboce ziterati, že tom není zmín-
ko o „sauně táborové“

Sotva se uklidnilo napětí práce prvých dnů
stavby tábora, počal mluvit jeden ze starších našeho
oddílu - Tašik - jakési cukovní.

Jednoho dne popadl krampčá a tepotu
a počal stromu tábora kopat dír. Zabolit
se v tajemné mlčení a no detaz táborníků,
co že tu kope - odpověděl stručně: „Uvidíte?“

Takže fantazii dává široké pole působnosti
Někteří tvrdili, že hledá poklad. Jiní
 zase, že jeho geologické znalosti mu cosi říkají o
zlato. Ba nechyběly ani hlasy, které tvrdily, že
zhryzen nešťastnou láskou, kope si náš Tašik
hrob?

A on, vykopav jámu na 1 sáh hlubokou
a asi 1 a půl metru šířku, položil na její
polovinu rost se kmenů smrkových.

Napětí táborníků dosáhlo vrcholu, když
se mladík onen jal nad toto své dílo stavět
stol.

To již se počalo mluvit o tom, že slunko
opravdu hodně páli, a že smad z toho -
chudák?

Než, Tašik, nepolevil ve svém úsilí.

Starý slon, který nad jomou postavil,
obložil ještě staršími, potrhányými plachtami,
vedle udělal ohniště a prohlásil:

„To je seuna?“

Údiv otrásl táborem.

Tak jsme již zvykli na lecos, ale tohle?

Veliká důvěra v jeho dílo nebyla.

Aby ji získal, rozdělal ohně, rozpálil v něm
kameny, připravil vědro s vodou, svlékl se do plavek
a vlezl do stonu.

„Hodte tam, do díry, pár těch šutráků, řekl
hochům, kteří stáli kolem.

Jeho přání bylo splněno a když tam
ještě molili vodu, jak je Tašik informoval, ozývalo
se ze stonu slasné vrčení a chrachtní.

Po chvíli, zatím potom, vyletěl Tašik ze stonu
a rozběhl se do vody. Cíkol se v ní, prskal,
potápěl se, úplně rozkošněky se v ní vyřatoval.

Potom prohlásil, že je to hrozně tajná,
aby to zkusili i oni.

Po chvíli váhání to i oni zkusili.

A poznali, že Tašik měl pravdu.

A od té doby se stala součástí života našeho tábora.

Pomohlo při únavě, v chladných dnech, když hoši toužili po čistě.

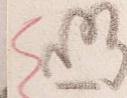
Pomohlo i ve chvílích tísne, nemoci.

Stala se neodmyslitelnou částí tábora

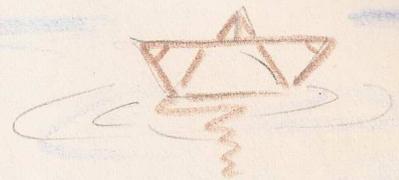
A stejně i „saurěni“

TO JE VAPÍNAK

Pohled přes přídi našeho letomarcína na vražedný
souboj na lodích. Lovce loď je právě masakrována
vítěznými zdesáky...

Bylo by velmi nespravedlivé, kdyby-
chom se uzmínuli o těch, kteří semí mluvit memo-
ho, ale jsou udu věznými pomocníky a zdrojem hez-
kých a veselých prožitků - o našich lodích.

Když jsme je stavěli, ani jsme netušili, že
vše budou muset vydržet. Vždyť se zdálo, že až je
dáme na vodu, podlehnou zákonu gravitace,
klidně odvrhnou Archimediův zákon o vztlaku a

tiše půjdou ke dnu.

A zatím...

Nejen, že musí v sobě nosit mnohem více lidí, než na kolik byly stavěny, že jejich chytřejší dna a boky jsou vystarověným částím noražím při bojových hrách a různých „odborných“ přístátních, že na subtilní konstrukci našeho kotmaránu byla při stavbě tábora bezohledně naložena haldá eihel na kómu, ctokonec z nich byl udělán v tvrdých prvních dnech jakýsi pontonový most, pomocí něhož se přendávaly bedny! ...

Je třeba ještě více slov?

Je to pevnost materiálu, kvalita zatlačení hřebíků, těmnost dehtových a provazových uopóvek, pevnost překližky a odolnost laku, co drží tyto lodě na hladině?

O tom je třeba silně pochýbovat!

Snad více nežli materiál drží tyto lodě pohromadě pevnost vůle, které se, přes odborné posudky o plavební nesehopnosti, pokusí udělat s vraků lodě schopné táborového provozu, která neuznávají, že něco nejde, které úsilovnou prací nahrazuje chybějící znalosti i chybějící

součástí, měla žitěná důvěrou, že nezklame, že
lodi budou dobré, vydrží sloužit a to nejen ten-
to tábor, ale i přisti a kdo ví co ještě potom?

Ano. Tři premice, jedna každá majetek
jedné družiny našeho oddílu. Tři vraky, které
byly vyhozeny jako palivové dříví, protože nestály
za opravu.

Tři premice, které každodenně, ve
dne i v noci, za slůka i v dešti slouží práci
i radosti svých majitelů - družin našeho oddílu.

Dvě kanoe, které měl postihnout stej-
ný osud jako premiky. I ony poctivě slouží jako
majetek oddílu všem jeho členům, ať již každé
zvláště, nebo spojeny v kotomaren a opatřeny
plachtou.

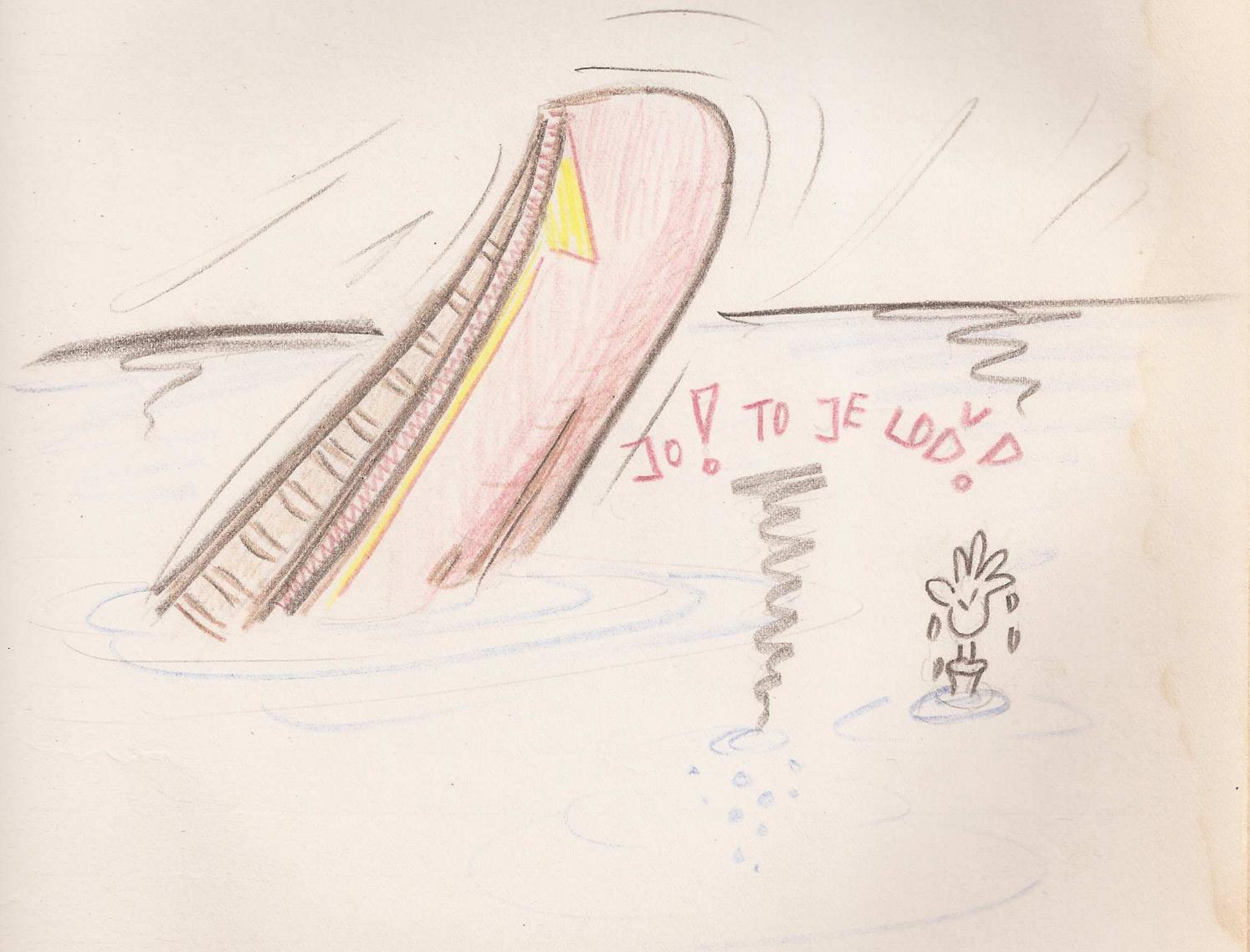
I od nich se žádá více, než ne
co jsou staré a čemu odpovídá jejich stav.
Zřejmě, když odvážně posádka s poněkud slab-
šími znalostmi plachtění se rozhodlo jeti s lodí
„do záhuby“

Vidíte - Jarinku a Lisěku?

A malé gumové člunky, již pětý
tábor věrně sloužící chlapecké radosti, a

držící pohromadě mnohem více silou více než
pevností „Aleoprenu“ jimž se lépe zplavá
a zplavují zplavá ----

To jest naše lodítko - naše flotila,
která denně brázdí hladinu Rendličku - našeho
moře ...

V palbě nepřítel ...

Tak tohle jsou ti „nepřítel“,
kteří s gusem měli šísborna
do těch chudáků, co strčili na
terci. Ale až se úlohy vymění -
uf - uf - to nebyť dobré!

šišky,
nadzvukové

komando plukovníka Brenta -
Seboj ledi!

Ano. Již je to tedy? Tdborová část
velké eeloroení hry našeho oddilu. Letý rok
skledioji družiny útržky tajemné mapy a s
pismen sestavují ndavy ostrovů na ni.

Jenže každý útržek mapy, každé
písmeno stojí nómehu, všiko hry a také ten
známý „kousek štěstí bojovníků“

A ani potom, když mapa i ndavy

ostrovů pou pohromadě, ani potoni není vyhledáno.

Názvy ostrovů - a to jen některých - tvoří dohromady heslo, které teprve umožňuje družině vyrazit na „Velkou cestu“, - do dalšího boje na jehož konci čeká poklady a hlavně vědomí vítězství.

Mapu a názvy ostrovů většinou družiny již mají a nebo jim někdo jen mluví.

Nyní se bojuje o slova národa, co s mapou udělat.

A první boj se jmenuje: Souboj lodí...

Na hladině rybníku vyzpourají čtyři lodě. Tři promíky - bojové lodě družin a jedna kanoe - loď rozhodčích - Jaringko a Lisčko.

Každá promíka má na předku, těsně nad hladinou, připravenou tyč opotřenou na konci uperměným hrábkem. Na zdi, upět visko nad vodou je uperněn silnější pětlicík, který je plný vody. Délka má každá loď šest „mužů“ posádky, které usilovně předluje a na slovo poslouchá sedícího - kormidelníka - který má za úkol dokonalým cvičením kormidla a

účelně dovanými rozkazy k evakuaci předel, vest
lodi tak, aby hřebík na tyči probodl pytlíček
s vodou na lodi protivníka.

Tak alespoň zněla pravidla.

Jest však motoricky známo, že gembusini
našeho oddílu si zjednotně pravidla vykládají
velmi „svěrdzně“!

A navíc: Již v písni svatém - zraněm
biblí stojí, že při stavbě věže babylonské k
zmatení jazyků došlo a lidé si navzájem ani
slova nerozuměli.

To je tedy řádka ekvinnosti, které zmatou
i dobře posádky lodí...

A tak hra začala.

Je tři strany se k sobě lodě přibližily
několik rychlých úhybů a již má dojít k první-
mu útoku!

Žádí protivnickou lodě je tak pěkně
na rání? Ne je, ale z boku se blíží třetí
lodě a asi míří na nás?

Neč - to zmatení jazyků?

Dva muži na „háčku“ (přídě lodi)
vidí před sebou jen ten pytlíček s vodou

na zádi protivníkovy lodě a říou: „Ku předu,
jedem, máme je, saláty!“

A mohutnými rozmachy podel se snaží
svůj úmysl uskutečnit.

Ti další dva za nimi se ohlédli po
lodi, která se blížila s boku a teď vřhali:
„Pojedeme-li kupředu, tak Ti skunci zálesácký
nás asi nabednou, ale konečně je tady kormi-
delník, to je jeho věc, počkáme, co se s toho
vyvine?“ A nepádují vůbec...

Poslední dvojice (ktréáci) došli k
nátoru, že jaldit. On jistě upřed znamend
zahabu - to je roztržení vlastního pytlíku (tato
slonového - pochopitelně!) bodlem zálesácké
pramice a proto s varovným křikem: „Bacha,
jdu po nás, rychle zpět!“ záncu zuřivě
pádlavat zpátky.

A kormidelník? Protože už úplně ochrop-
tel od křiku poručá sedí resignovaně u kor-
midla a mlčí. Co mu taky jiného zbývá?

Takto „řízení“ loď opisuje na hladině
Rencičku podivně křivky a nebo se teď na
místě

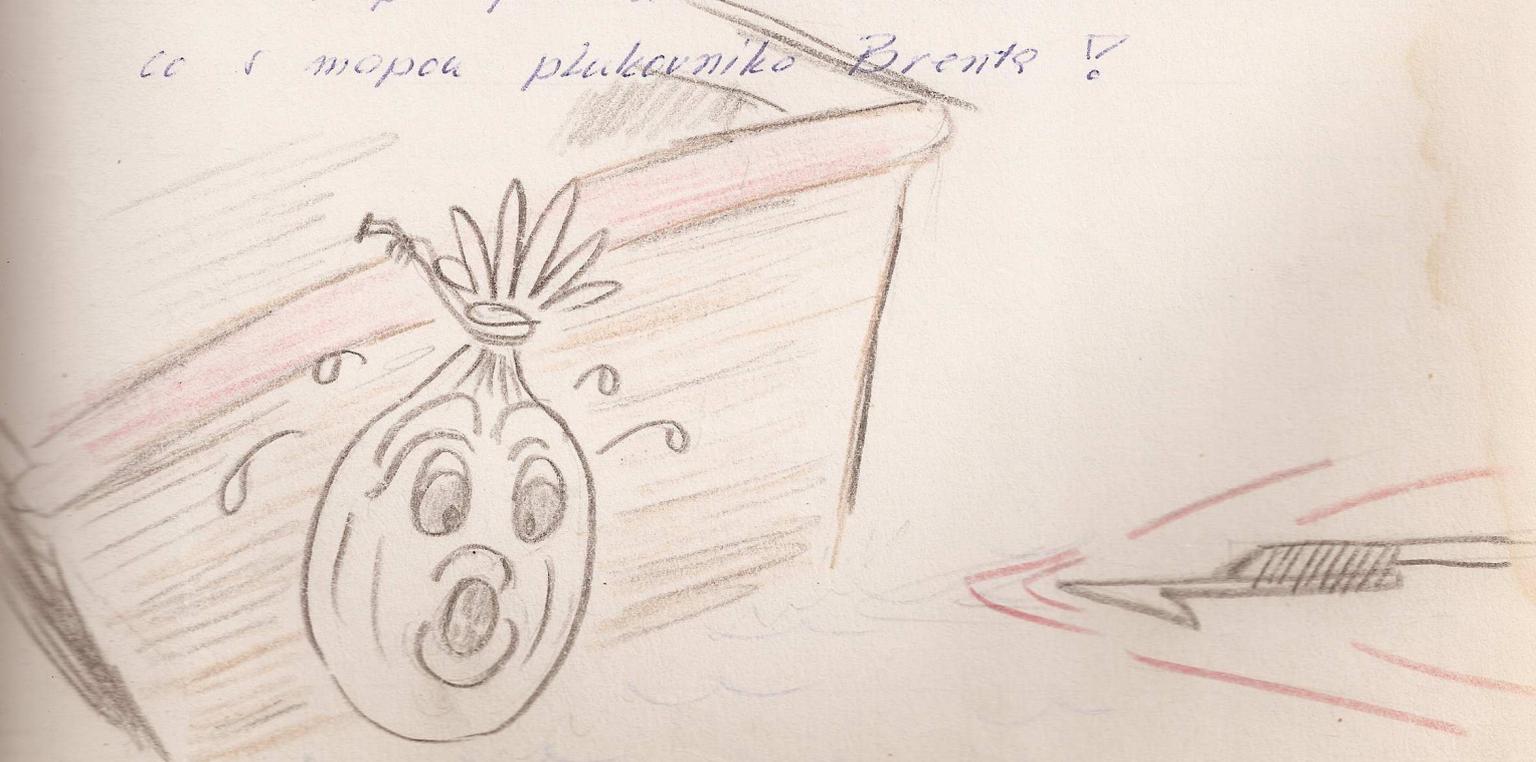
Jelikož však podobný stav panuje na
všech třech zedích, probíhá boj zatím neroz-
hodně.

Konce rozhodčích - Lisák a Jaringk - se
zvolna pohybují vpřed. Oba rozhodčí se
zmitají smíchů, což hraje převrácením konvoky
a občas provokují různě radý a pobuzení,
za což se jim s promie dostává velmi nevýživých
odpovědí.

Přitom však přece zmotení trechu potvrdilo
a se vítězství řevu posílky odjíždí vítězství
promice stopařů, kteří svůj pytlíček uhojili
a lovecký probodla.

Záležetí svůj uhojili, ale žádný nuprobodli

H opět pou získáno cená slova k nůvrači
co s mopou plukovníka Brenta ?

V palbě nepřítelů ...

Au-ou! Krejke mně,
himbajs, alespoň trochu!

Bum - ta šlapka, ta byla
jistě od Pepy - počkej, skunko,
až budeš na mém místě!

Splecht č. 2.

Prior...

Jak známe lidem znájm - a díky
jim - potažmo i neznačjm každé početné místo,
ba i osada kdekoliv na světě, má svůj obchod,
kde možno nakoupit, co člověk potřebuje a i
tělu dát co věci - ať je to již krmě či nápoj.

Na divokém, dalekém západě to je
saloon či barclinghaus, na divokém severu
při řece Mackenzie - HBC Station, na dálném

východě - bazar, nu a u nás v ěSSR - Prior!

Náš tábor zde na Romiliku je přece docela řádná osada se všim cok ni patří. Národnosti obyvatečstva i zeměpisnou polohou patří do divokých stepí Vysočin v ěSSR.

A tak tedy, když obchod - tak Prior!

Tato instituce má na našich táborech již dlouhou a bohatou tradici.

Na prvním táboře, tam ve Slevenském ráji, to bylo bedna ve vůčičku a předěrol tam se hojněho sakrovní zástupa Bumbrož - muž zvaný Bob.

Jelikož mužstvo táborové nebralo v úvahu prodejní hodiny a bylo ochotno budit vůčičk i ve 2h ráno, když si chtělš klidko uditot sůmek, a prodejem vznikal ve stanu přiserný brojge, rozčítit se staričky Bumbrože a prohlásili:

„ Ať si to dělá, kdo chce, ale ve vůčička to až nebude, nebo za sebe nemuim?“

A tak na táboře velikého slibu v údolí motýlů „ přirovata „ pesička stanu „ u dvou šmelindrů „ - kulička a vodník.

Obchod jim „ bujmě „ vzkřítal, na zboží

si tyto gambusini přiráželi „krváve“ desetníky
a tedy přesto, že vinou Somovosta vzniklo hrozné
manko kusů a 16 hal bylo jejich podnik aktiv-
ní a přispěl do tábořové pokladny téměř dvěma
stovkami. Byly mile! ---

Na táboře Lučimí zavedl synek Bumb-
dava zástupce - Štěpa - Kecal prodej na úvěr
ei na „sekeru nebo futro“

Dodnes je zřehodou jak to dělalo, když
ve stenu „futre“, kam by „sekeru“ zasekl, neměl.
Zřehodou je i to, že neměl monka, ač nikdy
nikdo nevěděl kolik má zboží či peněz.

Na táboře částí byli „Přivrátky“, Evžen
a Ševík. Ti dokázali skutečně zázraky zmotků,
když vůbec nevěděli co vlastně v „Přivrátku“ mají.
Ale s pomocí Alaha i oni vyšli bez „monka“

Sláva jejich zmotků však blázně před
tím, co dokázali na „Táboře poznání“ na Pen-
elziku Dircčák o Pepa z depa - takto místní
„přivrátky“.

Každ jejich „obchodními machinacemi“
by asi zbláznil i Onasis!

O Tomáši Batevi je známo, že dokázal

trochu předělat, aby pak vydělal.

Ale soustavně předělovat a přesto ještě vydělat to dokázal jen Divočák s Pepou.

[Poznámka pisatele: Nebylo by účelné využít jejich zkušenosti a za tučný poplatek v devisách udělat s nimi školení pro kapitalistický kapitálový obchod? Mohl by s toho být zisk pro státní banku?]

Stávalo se totiž, že při počítání mistra Divočáka bylo 7 a s 14 a nikdy také 16. Čímž došlo k rozdělení posádky táboře na dvě skupiny. Ti první, kteří si byli vědomi toho, že „přivrátky“ natekli - ti se směli pod feusy a tajně ve stanech přepočítávali svůj vyděleček.

Ti druzí, kteří byli „natečeni“, hlasitě protestovali proti podivné matematice a tvrdili, že Prier vypálil.

Obě strany společně tvrdili, že v tom mají Prierovi „čísnej brojgl“.

Uby povinnost upadající obchod zavřel Divočák prodej brků zvaných Diabolo. Mistr Jaringk, aby obchodil včáček (věčně bez peněz) však krabičku brků ze 3 Kčs prodával Prieru

5 „mirnou herseku přiřádkou“ za Kčs 10-

Dirčák sice protestoval, že v okolí Ren-
dlička žádné hory nejsou a že tedy ona přiřádka
není spravedlivá, ale Jaringk byl neoblomný
a prohlásoval, že vezme oběma s broky do vlast-
ních rukou a Prior se zhroutí.

Dirčákovi a spol. nezbylo, než kupovat
za Jaringkara „nekréstonskou“ cenu. A to prosím
ještě vydělali na jedné krabičce asi 10 Kčs.

Že neváholi prioráci tito, chopit se hazard-
ního podnikání. Zavedli střelnici, kde zprvu pekelně
prodávávali (3 rány za 1 Kčs - cena 1 krabička dýmu)
ale po „upravě“ vedudchevek se karta obrátila v
jejich prospěch.

Mimořádně mo to deplatě jak Dirčák
tak Jaringk. To když se sestřeloval krabička
od sirek 2 hlavy a strílelo se na přestku opas-
ku

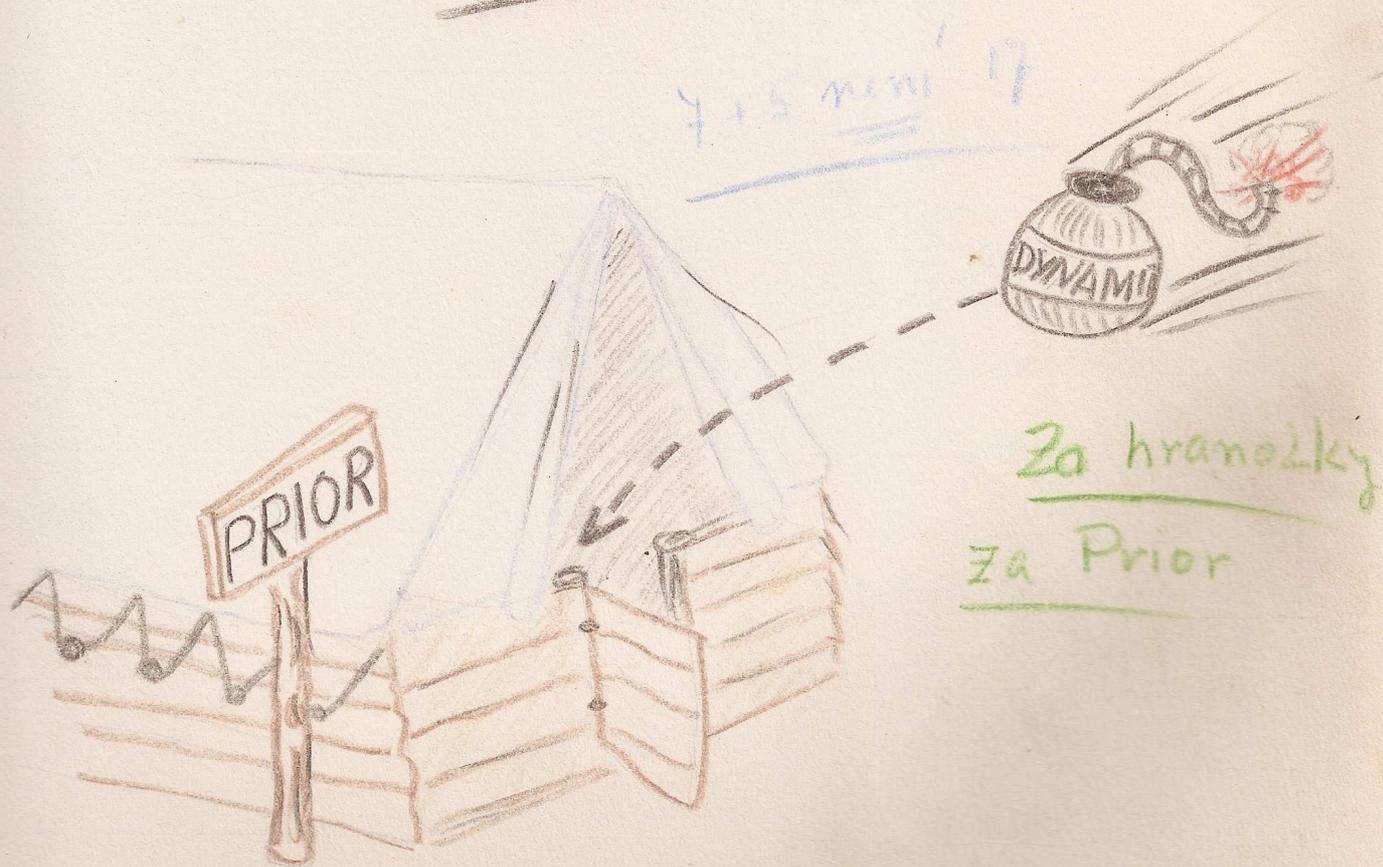
Tak asud odploci? Ha?

Je přesto, že při „odstřelované stěze“
když Dirčák probíhal palbou křičeli hoši
bojovně „: za Prior, za hranolky“? Byl Prior
zařízením velmi dobrým, který nositil

a napojil věčně hladové a žíznivé krky
těherníků, způsobil i menší kalomitu příjmů
při nezřízeném předání a kupování, ale
celkem možno říci:

„Prior, to je přece ... no Prior!“

Bizte
je ▽
Prioráci
jsou
zloději
SPRAVEDLNOST

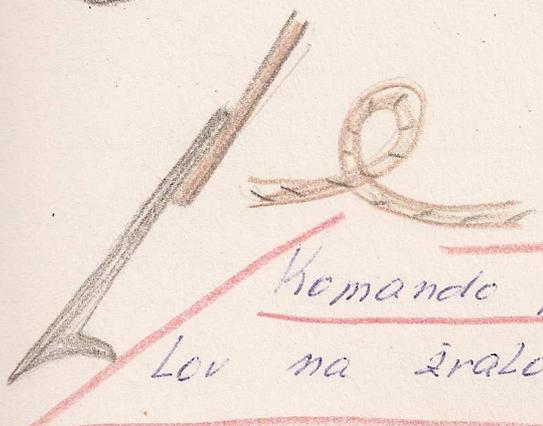

V palci nepřítele ...

Himbojs, Tichajdo, tak už
střílej, dyť ti plentázníci na
mí už asi naházeli věding šišky
z lesa

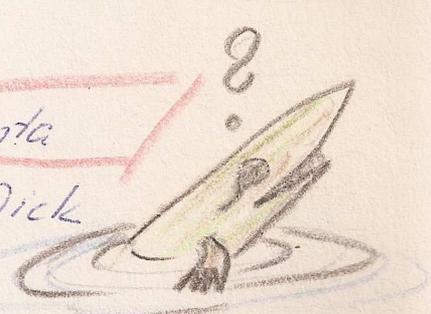
No jo - au? - ja bych střílel
au? - kaja je teďka - au? -
dostal zrovno - au? - do nosu!

EAU!

Komanda plukovníka Brenta

Lov na žraloka - Moby Dick

Každému člověku, jen trochu znalému
krasné literatury by to, co je v nadpisu asi při-
padalo divné.

Co má Moby Dick společného se žraloky?

Moby Dick byl přece velryba!

Inu, nejsme literáty, vážemj etnari,
my jsme jen prosti táborníci. Že velryba a

ne žralok? Že žralok je mnohem menší? Ale,
přece; malé ryby - taky ryby? Nebo ne?!

Faktem zůstává, že každý starý Bumbrožák
řekl, že je nutné udeřít „dřevěnou rybu“ -
žraloka, o nějž se bude bojovat, počali tabor
níci přitěsňovat příslušný špalek.

A jak tento špalek dostával podobu
ryby (mimořádně; spíše podobu oběžní žížaly)
počali ho hoši nazývat - Moby Dick.

A ten se stal předmětem pekelného boje.

Úkolům bylo „uložit“ po hladině Rendli-
ku pokojně plavoucího „Moby Dicka“, a dorazit
ho ke svému přístavu.

To by nebylo tak těžké?

Jenže lentý úkol měly zároveň družiny
dvě. A tak bylo jasné, že na modré hladině
našeho rybníka se rozpoutá pořádný boj.

První vjela na vodu canoe rozhodčích.
Kromě Jaringko a Lisčka vezlo také „Moby Dick“,
Zastavilo se uprostřed, mezi přístavy obou dru-
žin Štopařů a Železáků.

„Moby Dick“ bje obřecem spuštěn na
vodu, canoe trochu podjelo a na znamení

od přítelství promise obou družin vyrazily.

Teď nastal boj s časem.

Na přídi každé lodi stojí jeden člen družiny. V ruce má sekuru, která je lanem spojená s lodí. Tento hoch má za úkol první část boje. Totiž ulovit žraloka.

Co nejdříve zaseknout sekuru do jeho těla

Zdá se to snadné.

Ale skutečnost?

Ten zatracený špelek dřevě se chová jako živý? Uhybná před úderem sekury, odčlání se ve vodě, sekera sklouzává po mokrému dřevu a ještě ke všemu nervosita a spěch, protože druhá loď je již těsně u té naší a i na její přídi stojí lovec se sekurou v ruce.

Konečně! Sekera pevně vězí v těle Moby Dicko - lano se napíná a teď táhnout - rychle - protože i druhá družina nezholí.

Hoch na přídi druhé lodi má svůj úkol teď ještě těžší. Žralok již neleží volně na vodě, nýbrž je tažen a navíc natno držet pozor na lano první lodi, protože pře-

seknout ho - znamená potku, prohru!

Pověřilo se?

V těle „Moby Dick“ jsou teď sekery
dvě. Dvě lono se napínají, každé opačným
směrem, jak posádky lodí pódružijí ke svým
přístovím

Přetáhují se o „Moby Dick“!

Kormidelnici vykřikují povel, srazy
hochů se napínají, pódlož vříví vodu. Lode
téměř stojí.

Potom, ale, ziskdvo' jedno s lodí pře-
vahu. Kleeč žraloko i drubou lodí ke svému
přístovu. Druhá lodí se zuřivě brání!

Potom se ozve vykřik. Lode se od
sebe prudce vzdalují. Pouto lon povolilo?

Jedno sekera byla slabě zaraženo a
tah lono jí vytrhlo s těla žraloko.

Postižená lodí se rychle odčíví, pronásle-
duje tu vítěznou, dohání jí a opět bojí.

Ale to již je horší. Tento zápas se
odehrává již mnohem blíže přístovu vítězné
družiny, mimo to ta již je rozjetá a jen s
největší námahou se daří jí zastavit. Před

jejich lodí je břeh již blízko a před posádkou
leží nešťastně je široká vodní hladina.

Ale nezdá se?

Opět uřív vodu kolem lodí nůžky pód-
del, opět znějí povely kormidelníků.

A štěstí je vrtkavé?

Teď přeje zase posádce prohrávající.

Jejich sekere vydrželo víc, nežli te, která
patřila vítězí lodí. Jivot doposavad prohrávo-
ující posádky to dokazuje.

Uhoň se uzměnit.

Pronásledující loď se blíží. Hřeb no
přidi bojovně mrdá sekerou.

Prudký úder - vedle!

Sekere sklouzle po boku „Moby Dick“.

Znovu a znovu se její ostrí zalest-
na sluneč. A pak druhý výkřik - pronásledova-
cí loď se vzhledem rozjíždí. „Moby Dick“ leží
klidně na hladině.

Při jednom s pokusů o zaseknutí
sekerou přetáh lovec pronásledující loď vleč-
né lano.

Je to je diskvalifikace!

Jistě, nebylo to sekvěné.

V tom prchovém zlomku času, na klamo
jici cíle, jaký tvořil Moby Dick - není divu, že
lovce přehlédl ve spěněné vodě vlečné lono.

Ale pravidla mění jasně!

A tak žralok ve vlnu zo cánoi se vrací
do středu rybníka o posádke jedné lodi
se mění.

A kaj pokračuje.

V dramotickém zápose o „Moby Dicku“
altézili : 1. Lovci, 2. Zálesáci 3. Stopaři

Vodotrapičie ...

Tak hezky vodičku na
břiško - tááák - a na
hlavičku - tááák ...

Homando plukovníka Brenta -
Plavba noci ...

V teplejeh, letních dnech, kdy zlaté slunko
hřpilo svým teplem dostávali mužové Hromičáři
mázedu, kterou naši předkové nazývali „roupy“.

V jejich tělech, opálenjeh do tmava prud-
kými slunečními paprsky, proudel tepal život. Svaly
pod kůží jen hrůz. Každý je v takové chvíli
přesvědčen, že není moci na tomto světě, které
by odvolala jeho síle ?

A s přemířnou energií, chuti do života, bojovností, veštní každému mladému a zdravému chlepci - a jiní u nás v oddíle nejsou - rodí se odmítky proti příliš klidnému životu v táboře.

O tomto „klidném“ životě by asi pochybovali v místní Lékárně, kde už objednávali třetí nákladník obráží a akutolu - zatočilo by se nad mým hlavou kterémukoliv vedoucímu „vykrmen ROK“ - ba ani divoči Siouxové by se nenudili - ale to vše se zdá mledo, když slunko tak krásně svítí!

„K čertu, Bumbardo, takhle není žádný lágr, když tu nejsou noční hry! Honem koukej nějakou udělat, nebo tu budeš mít vapouru jako hrom!“ Tak směl Mas Lidu!

„No dobrá - když noční hra - tak noční hra. Máte ji mit?“ [„Jen počkejte, ušáci, je vám zradna kuetáru!“] Bumbardo souhlasil.

Když však slunko zapadne a noční chlad položí na hladinu Rendžiku závoje mlhy, když věhlost proniká oděvem k tělu, když tme tak kouzelně změní důvěrně známé okolí v podivnou, tak trochu i strach působící krajinu, to se má-žerz je slunečních dnů mění a každý rád

vyhledává situace prostředí vyhráté kuchyně,
nebo svůj stonový domeček.

Teď je čas zaposlouchat se do napíno-
vého vyprávění, sledět při tom do žhoulků oboklá
a smít o tom, až jdi jednou....

Hele místo toho všeho zazní táborem

— i — 1 jedna - dva - tři....

Nástup!

Do třinácti vteřin je nutné opustit teplý
pelíšek stonů i vyhráté komno kuchyně.

A již zde stojí tři družiny na tá-
borovém náměstíčku, náhle jalosi malém v tom
majestátní mlžové noci

Rádceové družin přebírají oběky s úloží-
chvíle klidu při luštění morseovky a hoši se rozbitojí
k přístavu.

Jeden z nich zůstává u moře. Jeden
z každé družiny. A ti druhí již usedají na velké
laviceky promie.

Čary mlhy leží nad hladinou. Protější
břeh komsi zmizel. Jakoby náš přístav byl na
břehu moře...

Zrak se utopí v mlze, velkost ještě více

proniká na kůži. Do duše hochná se vkrádá tíseň
a úzkost před náhle nekonečnou hladinou.

A kouzelník noci a mlhy předvádí další
svoji fantazii

Šedočernou oponu náhle prorazí rudá záře
Jako přízrak objevuje se v čírech mlhy
obrovský, rudý kotouč měsíce ...

Mizi o opět se objevuje v klomných věncích
mlhy. Prozrazuje ji chvějícími a svižejičmi se prahy

Tíse a opotrně se noří podla do ven.

Tíse jako přízroky mizi ve tmě a mlze
naše lodě. Vzdáli se jen několik metru od
přístavu a již je každá z nich sama uprostřed
noci.

Oči bezmocně tápou mlhou. Jediné
voditko je svitící strelka kompasu na přídli
lodě, u které leží jeden z hochů družiny a
tichým hlasem, tlumeným noci a úzkostí, velí:
„Vlevo, více vlevo, trochu vpravo, dobře rovně, vlevo...“

Voda pod přídli lodě tluče do dna
kamňmi, dutým údery, pádeo v skřehlých rukou
náhle jaksi těžší nežli vedne tíse čerí rodu, čas
zroena plyne.

"Rovně, vlevo, více vlevo, rovně rovně vpravo..."

Hlavy skloněné nad podlž se chvílemi zvedají, oči pátrají ve tmě, mlha klame svými chuchvolety, občas rudá záře měsíce probleskne....

Potom hlas od přídi varušeje všechny:

"Břeh, pozor břeh - brádit - pódle proti!"

Dno lodi ~~zají~~ zasíci na mělcině, nohy, skřehle' ehladem, se nerovndroji.

Jsme na břehu. Tam někde, utopen v mlze leží náš přístev. Ale kde?

Opět poreda s busolou. A potom kužel světla baterky se zabodne do mlhy aby zdbeasky tečk a čárka, rodním stanice, upozornil na selac toho, který napjotě, s očima zabodnutýma do směru, kterým odjela loď jeho družiny čáka' na zprávu u toborového moze.

Oči páli' od soustředěného pohledu. Mlha klame obecnými zdbeasky měsíčních paprsků.

Potom kdesi strašlivě daleko se rozsvítí slaboučký světelný bod. Tak malý a slabý proti obrovskému rudému terci měsíce.

Tečka čárka, tečka čárka - rodní stanice.

Prst na vypínači baterky sem tiskne -

- světelni' blesky se utínoji' do mlhy: "Vidim
vds - vidim - rozumim - přijímám!"

Ale mlho neustupuje tak snadno.

Světelný' bod chvílemi mizí. Znovu se
objevuje - text je zmatený, neúplný...

"Opakuj - nerozumím - opakuj, "volá' světlo
baterky do tmy.

A opět zblesky teček o čárek letí přes
vodní pláň...

Potom několik tichých, spěšných kroků

"Tady je správa, Bumberalo" - říká' tichý
vzrušením se chvějící' hlas.

"Dobrá - dej příkaz k návratu"

A opět zblesky morseovky protínají' mlhu.

A potom tichá.

Tem kdesi v mlze jsou naše lodě.

Tady je jejich ukve ještě těžší. Najít přístav.

Ale ani ti v přístavu nezahledí'. Paprsek světle
kývá' zvolna tmou. Tady je přístav?

Potom, kdesi blízko na hladině se
objevuje zblesk

"Ahoj - lodě" zní' od mota.

"Přístav ahoj - to jsme my - Stopaři'!"

Tiše jako duch vynořuje se z mlhy led.
V obličejích hochů, mokřejší mlhou je vidět
únavu a radost.

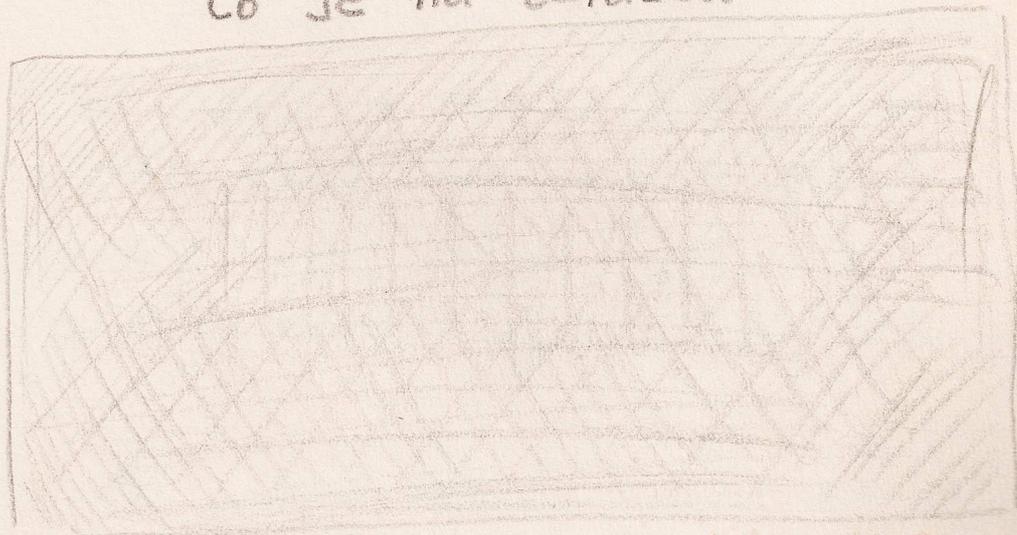
Únava z práce - radost s překonání únavy
Únavy i úzkosti.

Protože oboje byl vedle toho a mlhy ten
hlavní nepřítel.

A radost ještě z ničeho - z krásného
nočního zážitku.

Vždyť pro tyto chvíle jsme sem vlastně
přijeli ?

Co je na obrázku ?

Noční jízda promíče záblesků
mlhou

Vodotrapie...

A na čelíčko - to je
žůžo - (himbojs, kdyžbych
se směl hýbat, tak bych
tě tak s chutí kopnul?)

Hrome - ale ta placka
vodotrapie - ta je hromský
těžká! ? ...

Přijel chytrous ----

FAJIV

Táborový život je v plném proudu. Skla-
by jsou již zajety a plní dobře své povinnosti,
hry a soutěže každý den rozvíří hladinou klidu,
hoši poznávají okolí tábora, učí se orientovat podle
i plachty katamaránu - žijí plným táborovým
životem.

Ale přes to všechno - co nám chybí?

Ano - chybí to, co máme tak rádi -
ty správné táborové písničky při kytarě, které
posílá nás náledu, když únavu již jižně do-

lehá na vůli táborníků, když večer při ohni hle-
díme zasněni do úru plamenů a písně o odvaze
a statečnosti tak pěkně zapadají do nálady.

S odjezdem Pindi a Česilka zmizela
s táborem kytara. A od té doby jako bychom ne
něco stále čekali.

A kdo čeká - dočká se?

A tak v polovině tábora, za klidné
medvědí přijel do tábora náš starý para -
Chytroš.

A s ním pochopitelně i jeho nerozlučnou
kytara.

Stisky rukou, rýž dlaní do zad a
na ramena, úleva, upřímně radostná slova...

Tolik si nám zde chyběl, Chytroši -
Ty i Troje kytara!

Tak teď si had' tomu měkce do
stenu, to je jedno kam, sedni si k nám nebo
jiněm - stejně se Tebou půjdeme všichni - a hlavně
já hraj a zpívej!

A obětavý Chytroš jen sundá' tomu
a svoji modrou bundu, vytáhne kytaru, několik
tónů při ladění a já s ním táborem: "Byl to

děmon co hora Rocky Top zaklel do Tennessee-
Hills ...

Kolik úmorné cesty vlakem máš za sebou,
chytroši, kolik kilometrů jsi ušlapal na cestě k
mám, spal jsi vůbec, jsi unavený?

Ale, zapomeň na únavu, nevyšpóň, ne
bolavé nohy, na spánek a HRAJ!

Vždyt tolik - tolik jsme se no Tebe těšili.

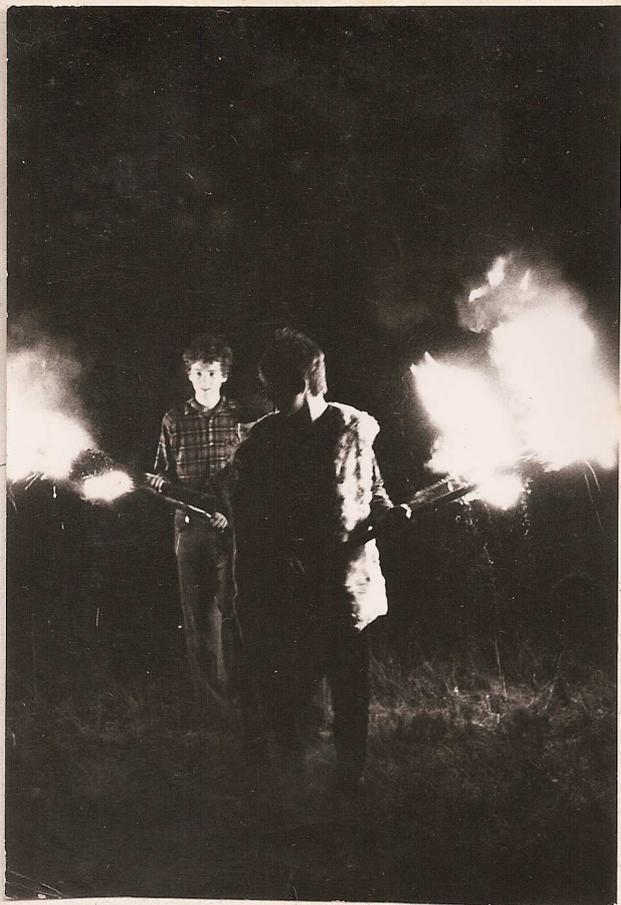
A chytroš vi. Zná to a umí?

Vždyt on to byl, kdo hrál v desítkách
dnech tam pod hvěznicou až krev z prstů, roz-
bitých stranami těla po kytáře

Vždyt ty krásné, chlapecké písně o překo-
nání únavy, obětovosti, čestném, chlapeckém přátelství
bez velkých slov o lidech jejich poetičtost byla
tak ohromná, že no jejich slovo se jim svěřovaly
majetky, písně o kráse které je v síle a odvaze,
ty myni pomáhoji Tolše i nám!

Co no tom, že nemáš ještě svoji palendu,
že jsi ani nerozbehlil ternu, že si dokonce emi me-
jedl?

Hraj a spirej! To estetní nechi no máš!

Pricházím od severu a
přináším sílu!

Pricházím od západu a
přináším krásu!

Ohnivci nastupují k táboráku

Splecht 5. 3.

Táborová' kuchyně a co se kolem ní
děje --- ?

Jest známým faktem, že táboráček prochází
žaludkem.

Lid táborový by toto přísloví ještě
značně doplnil.

Čmo je toho, co prochází žaludkem
značně více?

[Poznámka pisatele - trochu kousavá:

Někdy i bramborové hranolky ...]

Ne - ale vážně!

Bez dobrého jídla se toho moc neu-
dělá'. Vždyť i v té, mým tak dobře známé písni
s amerického zápodu, o cestě přes plomě, se říká
- k čertu dojedeš - při bídném vaření!

Krásná příroda, slunce, měsíce - krásně i
v té malé kopce rosý - vidíš ji, když Ti kručí
žaludek hladý?

Ne - jíst se musí'!

Ne přepychově, ne se přejídat do lenosti,
ale pestrě, vydatně, zdravě!

Jsou s tím však často potíže!

Ten nováček, který asi dvakrát v životě
úspěšně uvařil doma na elektrickém vařiči čaj,
je nyní nucen, aby vařil na komnech, kde si
musí oheň rozdělet a udržet, kde ve velkých
hrnech musí vařit spoustu jídla pro celý tábor
a nesmí ho zkazit, tomu se, zvláště v prvních dnech,
tak trochu třesou kolena ...

Ono to zřejmě všechno vlastně ještě
dříve, nežli se položí hrnce s jídlem na
rozpálené komna?

To první je nákup?

Družine, které má službu v kuchyni, se má sejít večer předem a dohodnout se, co bude vařit - sestavit jídelní lístek na příští den - a dle toho objednat u nakupětek to, co k tomu potřebuje.

[Faktická poznámka: Chutl k práci, ale v obchodech nebylo k dostání - nakupěti ji tedy nepřivezou!]

Tak to má být! Jenže večer se hraje v táboře ragbíčko ...

Ó jeho vlivu na schůzku družiny se netřeba šířit ...

Noc uplyne - ráno je budíček, rozevřete snidone, denní rozkaz a mr. Jaringk startuje svoji motorku pro nákup ...

V kuchyni vypukne panika?

Rádec družiny zavře jako postřelený šakal: „Ježíšmarjá - nákup?“

A v čele družiny vyrazí k rádecův cestou skáči přes kemma, přerhnou kotlík s jíškou, sehodí paličku na maso s poličky, ta pak vlivem gravitace spadne na paličku nejmenšího člena družiny, odraží se od ní a

Zmizí úspěšně v hrnci s čajem. Marně se pak hledá do té doby, než se vypije čaj...

Při skokovní přes táborový plot „vyfasují“ tyto gembusini řádku „masolů“, a nakonec „mimně“ poboří vředečk.

Z ranního rozjímání vyrušený Bumbrodz vyčítne s vředečkou a s bublinkami vsteku v očích jim slouž vředy (nejméně 2000°C) připraví dojemně uřitdni.

Hoši se potom usedí ke vředečce, při čemž bezohledně zničí jeho vzorný úklid, při hledání tažky a popírku shodí s poličky fotoaparát a lahvičku s Cholegolem a sbořem trpce modřeví me Jarinkovu nepohodlnou palendu.

Jarinko utekle tůruje motorku, mluví cosi o hrozném kordásu, sechazuje navštěvníky s palendy a nakonec si odevzdane sedne před ston s poznámkou, bude-li nókup alespoň do večera, než se zavřou obehody.

Konečně po delším „srdečném“ rozhovoru plněm vzájemného pochopení, spudne Jarinkove palenda, vyrazí se dvě krajinky z vředečce a se-staví se nókup e jídelni listek.

Poslední zoufalý výkřik: „A ještě se
korunu draždi!“ zanikne v řevu výfuku - nákupci
vyjeli ...

Členové družiny se ráhově zvedají o plni
černých myšlenek zrovna odcházejí ke kuchyni.

Tam mají se úkol udělat zdsobu dřevě
roztopit komne a dojet pro rodu.

Oh - jak lehké se to pře!

Však jak hrozné potíže jsou s tím spo-
jeny!

[Ta první a hlavní: Prekonat letní a
ranní únavu - nebo je to lenost?]

Podarí-li se to - je již napůl vyhráno.

Potom družina zmizí v lese a na rodu a
kuchyni zůstane šimět mčedno.

Někdy čas se nic neděje [Někdy je
ten čas mčedně dlouhý]

Potom se objeví několik hrků a věccu
za sebou 2 až 3 soušky. Zroveň se objevuje družin-
ová pomoc kde se říká „Ej učiňem“ se dopro-
vuje pitná voda. Je-li všechno dobře - a to
nebyvá často - objeví se i jaringk s nákup-
etma i s nákupem.

A teď nastává to, co by mohlo mít
název „kuchyňský cirkus“.

Rádce družiny rozdělí úkoly dle možnosti
tak, aby na něj zůdud práce nezbyla. Tim více jí
většinou pak musí ušetřit. Neinformovanému diváku
se chvílemi zdá, že jde o hromadný epileptický záchvat
spojený se zúřivým šizenstvím.

U kamen se vpředu shromáždí 2 až 3 členo-
vé družiny a jnou se zúřivě epót do nich dřevu.
Potom jsou dvě možnosti. Buď se kamno pod
přivalem dřeva zahltí a zhasnou [většinou], nebo
se změní v přetopený kotel, z něhož jdou plameny
všemi směry a nad komínem se utvoří ohnivý
proud podobný trysee raketového motoru.

Hrnce s vodou se na komnech dostanou
velmi rychle do varu a mužstvo družiny kolem
kamen také.

Toto prostředí je vysoce nebezpečné a při-
stupné jen 100% nim mužům s železnými nervy
člensnici tohoto zmotku musí eo chvíli uskočit před
ohnem, který prašlelne pod prohnutým plátem, při-
tom brátí ohled na to že neuskokují sami, nýbrž
že jejich spolupracovníci také - ti třeba před stří

kající horkou vodou nebo omastkem, který co chvíli
na komnech hoří. Mezi tím se proplétojí dva zafal-
ci, kteří nesou s kamen hrnce plný uvařené polévky
a s hrůzou očekávají kdo s uskokujícími jim do té
polévky skočí [Imu - potom bytchem měli hořet!]

Zády ke komnám stojí ti, co poroují
maso, čerstvé zeleninu, krajíc chleba a podobně.

O hrůzách ze svými zády se dovidají
až tehdy, když jim někdo vletí na záda,
kopne do nich, či vrazí jim do ruky, což
způsobí, že se sekou nožem do prstu. Tím po
uzbuzení se prudce oženou či kopnou dozadu.

Většinou zasáhnou toho nepravého, který se hájí,
pochopitelně, dle práva silnějšího. Cibule, vejce,
brambory, kusy masa, nože, škrabky, kastroly, esusy
haši, rádeč, komin s komeň a td. to vše počne
měkce rychle měnit své místo a mnohdy jen
tak-tak, že nedojde k zhroucení kuchyně.

Po návštěvě táborové lékařny se mužstvo
opět srorně vrací k své práci.

I když se to zdá neuvěřitelné, většinou se
skutečně vše uvaří, upeče, usmaží a dokonce je to
někdy i k jídlu.

Necht tento ohen, zapálený
ve jménu pravdy a krásy - lásky
a síly, vysoko vzplane a spálí vše
špatné a nízké co je v nás
a svým jasem posvítí nám na
cestu dobra ?

Sousedé!

Host do domu

HŮL do ruky !

Na všech táborech, co jsme jich měli
jsme se vždy velmi zajímali o lid, žijící v na-
šem blízkém či vzdálenějším sousedství.

Klíčovou byla náš zájem opěťován a tito
opět se zajímali o nás. Někdy více než nám bylo
příjemné.

Dalším spřízněným životem potom vzob-
jemný vztah rostl a sílil, nebo prostě stoupl
ne nalové m bade. To podle toho, kdo byli ti
sousedé.

Klíčovou jsme ale měli štěstí.

Lidé, bydlící v táborech blízko nás se velké většinou byli takovými jakými moji tábořníci byli. I když snad zdaleka nebyli správnými zálesáky - alespoň se o to snažili.

Naše setkání s nimi byla velmi různorodá.

Někdy přišli do tábora ze námi o již v bráně byla ze setkání pěkná rvačka. Mě^{ti} měkkého ani jemného. Jen tvrdí pěsti a síla.

A vůbec nebylo divné, že hned po skončení zpráva jsme družně seděli kolem kytar, poslouchali jejich písničky a oni zase naše. Bylo to jen pozdní po všech stránkách.

Jindy přišla oficiální delegace a pozvala nás k jejich ohni - zahřát, zapírat, posedět.

Stalo se i, že si s mírným úsměvem prohlédli tábor, mírně pochrátili, zapusoli se do návštěvní knihy i s obrázkem a heslem „Vzdržet“

Po několikodenním dešti jsme pak zjistili, že jejich tábor zmizel - nezdrželi...

Tak proč to insenují, když to není pravda?

Ba možné bylo i to, že vzájemně setko-

oni proběhlo v noci když jsme přepracovali jejich tábor
a nebo oni nás - to málokdy...

Na táboře později - táboře více méně rodě-
ckém bylo roděcké i to setkání.

To u táboře zastavilo pěkně promíe, že
kteří vystoupilo několik „meodých mužů a dívek“
pochrátili tábor a navrkli, že by večer přišli
nám zahrát a zapíret.

Samozřejmě jsme nadšeně přijali a
tak večer skutečně se dostavili i s kytarou.

Seděli jsme v kuchyni u krbu, protože
večer bylo věhky a chladný. Dlevali se, že
mnoho „trampských“ písniček neznají a pteli se
známe-li my písničku o Jeptišce. Několik oni
me odpověd a spustili.

Zahráli Nigornu a Bílé skály - dosti dobře -
a rozpočítě zmešli, že jako umíme-li také něco na
kytaru, že nám půjčí.

Nabízencu kytaru jsme odmitli s tím, že něco
takového máme v táboře taky a že tedy něco zkusíme
zapíret.

Na e potom již hrábe Chtrous s Lisókem
do stran a začelo se

Chytrouš, jak později řekl, nechtěl hned s plnou
„palcou“, ven a tak zahrál s Lidkem, jen tak rekre-
ačně. Ale i to již způsobilo údiv těchto nováčeků

Zahráli ještě Johno Hardzho a jekousi jinou, něm
mezdnou polotrompskou písničku a potom již opovra-
li pole naší kytaristé a zpěvci

Údiv maršův roste od písničky k písničce
Jak semí řekci - tak hrát a zpívat ještě
neslyšeli

U širokém rytmu Chytroušovy kytary zněče
předehre Dostovníka, tiše zněly její struny při
bolodě o střelci Shoneovi, rytmem spirituálu zněly
při Božím soudu v polích s bovenou a když zaznělo
Missisipi zpíval již sám v úplném tichu.

Když dojem trochu pomínele prohlásili nováček-
ovníci, že chtěli ještě zahrát o té jeptišce, ale že se to
njmí jaksi nehodí...

He - opravdu se to teď nehodí...

A tak hráli a zpívali jen naši hoši jednu
písničku zo drahou a stále hezčí a hezčí.

Potom chvíli ticho a zazněl Krjuar

Potom již jen ticho....

Velmi tiše a skromně se s nimi nováček
rozloučile...

To už tady —

Jednou

bylo

BumbrdLo

Neprátele v táboře

To je
smrček

PANE

HATNY

Snad to zní divně. Nejsme s těch, kteří si pouští do tábora své nepřátele a přásto tak zní modpis.

Nuž, jsou takoví, že na ně nepřátelí statečnost a síla. Vplíží se do tábora nepozorovaně, ve chvíli, když to nejméně čekáte. Jsou i v něm skryti a trvá to někdy dlouho nežli se projeví o to hůře potom rádi!

Potom nezbyde, nežli nasadit všední vědomost a bojovat s nimi tvrdě a neúprosne.

Takovým skrytým nepřitelem je nemoc!

Jak bylo již vjše řečeno, dostalo se do tábo-
ra zcela nepozorovaně.

To jsme se vrátili s včejbelového záposu,
který jsme schvili s našimi sousedy. Již se šerilo,
nálezdo v táboře bylo dobré. Služba varíte večeri,
ti co měli včeno měli v táboře hrz, sedli kolem kytar
a zpívali, vše bylo zcela normální.

Potom přišel jeden z hochů a řekl, že si
půjde lehnout. Necití se dobře a trochu ho bolí
žaludek.

Dobře, takové věci se stávají, jeli si le-
hnout, odpočin a zítra bude zase vše dobré...

Do večerky si takto lehli tři hoši.

To stále ještě nic neznomeno. Kečr bje
ekhoaný, progrom bje již vjčrpn, tak proč ne?

Tábor stichl, jen heidka oběhózi

Potom se ozjó vjkrík a to již heidka je
ve vjdeočku, kde si dosud sviti.

„Bumbrdelo, honem, Jirkovi je zle.“

V jeho stonu je situace opródu ostelivó.
Hoch si sniji bolavými, zvrací, je bledý, zpocený.
Patři mezi novóčky, hochy dosud mēkké, nepři-

niklé trvalému táborovému životu.

Rychlá prohlídka, prokmetení žaludku, převezení do čistých šatů a hlídka již přinese lékařnicku.

Po ošetření se Jirka uklidní, ale stěžuje si stále na bolesti. Měl by po chvíli přestat, až začne lék působit.

Již chce Bumberlo vyjít ze stona, když tam vbíhá hlídka.

„Bumberlo, Pepovi je zle?“

Náš Pepa z depy. Též je to nováček, ale již mnohem odlehlejší chlopec. Přemohá se, ale i on podleho nemoci.

Ještě není ošetřen a již volá s dalšího stona

Během noci půlhodin je sedm chlopců nemocných

Všichni mají stejné příznaky. To je osklivé. Je nutno volat lékařskou pomoc ještě teď v noci, nebo na to stačíme sami? Je to ohromná zodpovědnost, co když jde o vážnou nemoc. Vždyť je to vlastně epidemie?

Tak vada - nepřítel je v táboře. Takový

proti kterému není nic pevně kotvené hlídek?

Starší hoši táboře ustávají ze stou. Teď je nutno pomoci těch, kteří jsou zdraví a živě v oddíle mnohem zkušenější a odrovnější.

Roztápní se komno v kuchyni, aby bylo možné uvařit čaj pro nemocné. Jak je tomu dle toho, co jsme takový čaj vařili v kotlíku o zdvoř ve velké hře? Nyní to není koe, ale skutečnost.

Alle nemoc postupuje tíse a zákeřně dál.

I mezi těmi staršími hochy si někteří již stěžují na bolest. Zde se však projevuje tvrdý vjek. Tito hoši umí přemohet bolest. Nepodceňují nemoc.

Voda no kammoch se verí.

A vtu chnili, snad aby nebylo těch starostí tak mnoho, volají hoši s kuchyňe vidlečk.

„Bumbrato, je tady hajný ještě s kýmisi. Obe jsou opilí a vyhrožují nám puškou!“

Takové nevětky aby zase čert?

Hajný se potcei po kuchyni, dozoduje se povle m' k táboření. Bje zde již několikrát. Viděl ho. Alle kd' chce znovu. Citi se silným, vadť před nim jsou jen hoši. Vyhrožuje rozbitím komen ohrožuje hochy svou zbroni. Jeho, ačkolem omámeným,

smyslům dítě dobře, když vidí úzkost.

Ale brzy se situace mění. Tady není čas
na kloupe' řeči s opilým člověkem?

Zde je potvrzení o povolení tábora, a lesní zpo-
rou je potvrzení - to vidíte? A rozbijete-li kámen,
následky si přičítate sám? V tábore jsou německí hoši.
Nutně potřebují teplo? V těch komnách chci
bude, a skuste ne ně sehnout? Ne národním výboře
si pek vše zodpovíme?

Tvrdo' slovo působí. I to, že vidí kámen sebe
odhodlám'. Naši německí komandosi stájí čej distancou
Tomu nezobrdm' emi opile s puškou, který nerozpozná
smrke od olše, jak jsme mu dokázali.

Hlavní' hledá' bránu tábora. Cítí, že byl poro-
zen? Snází se zachovat důstojnost. Sám před sebou
snad, ale před námi ji již ztratil.

Tak to byl dolejší nepřítel v tábore?

Toho jsme se zbovili.

A do ~~čeho~~ ráno i nemoc ustoupilo.

Vyhroli jsme?

Castileveredó stezka.

Opět sniti nad téberem slunce ...

Návní chleba, nemeemí hoši, opilý' hojný,
obav z epidemie, to všechno je ze námí, a zdo
se nám, že to byl jen ošklivý den ...

Nemeemí hoši & rychle zotavují a den
klidu stačil, aby opět svolý i neruž jen hrdý v
louze po boji.

Tak je to správné a konečně přeci proto
jsme zde ?

A tak me ronim rozkoze se ozvalo:

" Odpoledni program - komando plukovníka Brenta - Odštělelová stezka "

Tak už je to tedy ?

Ti, co znají naše táborů vědi, co to je. Je to tvrdé zkouška odvahy, sebezapření, odě-
mosti proti bolesti. Ale také zkouška přesné, vzhled
střelby, pevné ruky a bystrého oka.

Jak takové soutěž vypadá ?

Pravidla jsou velmi prostá. Přeběhni co
nejrychleji lesní stezkou a střel na terče nalevo
od ni. Toho co se děje kolem si pokud možno mae
moudřej ? Až dočkáš k tomu polednímu otce
se a co nejrychleji se vrát k družině. Střel mužeš
při esle tom i spít - to jak sám ehas ?

To je jednoduché, že možno říci že sloz
lidu táborového " je to mouha ? "

Jenže není ?

Čno se totiž střeli jen nalevo. To proto,
že vpravo, blízko u stezky jsou elevové družin
družin s obrovskou zásobou šišek. A ty šišky oni
nemají proto, aby se na nich učili znalost stromů,
ale proto, aby s nimi házeli. ???

A to prosím ne jen tak liděkom ?

Zrovna ve chvíli, když budete mirit ne terč,
stane se terčem sami ?

Ta smrt tam, která se ne váš směr - už -
to nebyť příjemné ?

To máte zrovna terč no muče a utom :
jedno šitka vds tuři do hlauy, dvě až tři do
zad, jedno vám „šmrnena“ o nos a ta delší
navezi no kletě vds pušky a kde je terč ? ?

Zmore musite zomirit, ale přivol šitk neustdvo,
spíše se zřítuje ...

A boli to ?

A když jste se slezem v oči už vyškřelí
všedny náboje, musite se ještě po steze včítit ?

A emi to zpětkem ceste není klidno. Je
jen vjetepší ...

Nemí tedy eliru, že před mou tábor včdy
nápodně ztichne ?

Na této steze spodem totiž všedny masky,
které si každý z nás jeksi nesezuje. Masky klidu,
odvahy, lhostejnosti.

V přivolu ven masky mizi - zůstovete takaj
jakyj jste - stekěj, hrdej nebo zloběj, mltkěj.

A potom stop družiny na startu, každý
drží v hrsti deset broků, protože je deset terčů
a nepjetě hledí na stezku.

Ta je klidné...

Život ne mi není vidět. Jde protivníky
spíše tušíte v houštinách vpravo od stezky.

A potom podru voře jméno.

Puška vám ztežkne v ruce. Vteřine
zarohomí - nebylo by lepší se vzdát - tam vpředu
je bolest...

Ale to již nohy vyrezily k běhu. Jekni
semučině, téměř proti voři vůči.

A to již na stezce vypuklo peklo?

Kde je to klidné, sluncem prozřené ústě?

Nohy skáčou přes kořeny, vyhledá se vyhledáte
křovinám, stromům

A kolem vás sníž již první šišky

Ami nevnímáte výkřiky: Pozor - běžte, běžte
to, kde jí koaple?

To už všem projelo bolest?

Na zlomek vteřiny se zastavujete, ale ne
zpět ne? Nejsem přece srab?

A tam už je první terč?

Teď je ta zed ebná ?

Musíte se zastavit, zomířit a stáčet.

Ta, ale vědi i vosi protivníci. Vědi, že vám musí skočit stělna. Čím více ten ved zosáhne, tím spíše se netrefíte. A tak dělejší co mohou.

To se již bolest ozývá v více míst vašeho těla. Terč toněi před muškou. Hlava stažená mezi romeng, ržeba zomířit, terč je no mušee, au toto boli, jen nepovolit, prst tiskne spoušt ?

A zede dde

Zede běh lesem, ebnými vidíte kcutkem oko voše protivníky, ržeba uskokujete, ale před vámi je již daleší terč

Ržeba požba do romeng, hledi e muške se protivnou no cíli, střílíte, v mizivém zomku vtering vidíte dírku v terči, ale zede bolest je bolest ?

A znova skok, stělna, a blešky bolesti, již to emi neumimate, daleší terč ?

V ební, když ebné stisknout spoušt nerozi šisko no koren. Znova mířit napul odlepen slzomi bolest, triskemi šisk e zede běžíte dde

Letj svět se vám změnil v krci, běh, vědi skren e bolest

Před očima vám tenčí zelené a hnědé pluchy
lese, černé a bílé buchy terčů, domo již by jste se
chtěl vrhít, teď ale by to bylo tím horší, jste již
hluboko v území nepříteli teď to nejde - jen vpřed!

Kolik již vlastní těch terčů bylo?

Snad již bude konec

Ano, ve zpočátku všem je již jen jeden
brok? A teď, ten poslední - konečně

Vztekli zomíremi, všem - hotovo

A teď zpět. To hlavně je ze mnoha, teď
jen vztekli k družině.

Pážba pušky chodí ašponi část hlavy.

Ali jinok je člověk jako nehy? Bolest vystřeluje
ze zasažených míst, ale zpět to jde mnohem rychleji.

A teď již vidím každý s družinou. Nepřítel no mne
hledá, jeden již natáhne ruku po pušce, ten teď
poběží tu šlofku bolesti, konečně jsem opět ze stězky
venku!

Vztekli otlidnutí. To abych viděl svého
draho jak vbiha do pekla stězky a teki proto
abych ho s mé družinou neviděl tu stězu...

Ali dokázal jsem to?

Nejsem zbečelce!

Takhle vidí běžec ma
odstrělované' skzeu cestu před
sebou. Vlevo jsou terče a vpravo...

tam jsou ti, co mu působí bolest.

Necht se členůr medivi adónli-
věmu klidu. To je klid před
bouří. Jen počkejte až tom
vstěnete ?

Splecht e. 4.

Podivné atrakce táboru.

Těch vlezjeh ehne, které' vidme v táboře,
těch je ale slov posodek „prokeste' mudo“.

Ala ruknute mně tedj, eim to je, že když
nijaké ta ehnička přece jen přijde, že místo
abj se unavenj' tábornik oddele odpočinku,
on ne' - on naopak, teď právě začíná být
aktivní.

Že by ten „aktivní odpočinek“ 2.72

U Joviče, vřadit celou tu dobu, co stípele
v dřevniku špalky pro kuchyň, prohlásoval, že
až to skončí, že si lehne a nechne s ním eni
sv. Augustin. A teď právě, když to může
udělat zároveň hezsem velikým a jsme se dilet
různé nepřístojnosti.

Běhó ze mičem, rozdražduje své nervy
bouráním cizích podsed, což mu vyndší moře
ran šískami a klesky obrněu svých domečku
s chromným gystem poleje vodou nic netušícího
komaródo, bleskově odskočí před letícím drnem
a takto pěkně zpečen a unoven je dokončit
své „povražení“, obtěžováním do vředecku, kde
byje „vřela“, uvitán.

To všechno takový gombusin srede během
měsí čturt hodiny. A to prosím smera jen 5 mi-
nut před tím byje na pokroji zhrucení vřiléním^v

Te by nepochopil eni Einstein?

Starí těbomíci to ale chápou. To je prý
ta „silové reserve“ pro výrobu zmotků, které
je ukryte hluboko v těle a momech se vřadit.

Jo' tadelto biologie, to je balet něco?

Ne, co s tím?

Jak využít tuto „biologickou hodnotu“?

I našla se část lidu - vesměs tvorové
značně podnikaví a vytvořile si s této lidské
veřejnosti jakousi tělesnou živnost.

Chcete se do ničeho strept, et již šiškou
nebo brokem?

Chcete si přečíst své nervy nozardem

Chcete ze 1 kás získat 1 konzervu džusu?

I he! to je útek na lidskou ehtivost?!

Pochopíte-li, že prastý lid nedobal tím-
to svadím, sáhl do svých „měšců“ uglevil z nich
uskudlení kerunký a lehkomyslně je odvol v šene
hazardu

A tak vypukla střelba na krebický
od zopalek - 3 rány ze 1 kás - při zasedu
1 „pikse“ džusu?

A 3 hodý šiškou na staré konzervy ze
1 kás - 20 zased 1 pžiliček bombenů?

Trvalo drakně delší, nežli poznal
lid důvěřivý, že plechovky od konzerv jsou
túze doleko e veduchovko „mirně rozštělené“.

Mezi tím již všek lid podnikavý

získal korunky, které pak utrácel v Prioru
k nemohli zůřivosti těch eknomonjeh.

Těžko se pak po těchto „redovánkách“
měsle v táboře jediná vzduchovka, ze které by
bylo možné střílet tak, aby se někde střelil.

A je to osud, že zrovna Divoček, tento
autor „tábořové střelnice“, krutě doplatil na
své mrzké pudly.

Při předvádění střelce zdatnosti sta-
rického Bumbrelky stál se eilau Divočkův o pasce
vlasti jeho přestky. Je jasné, že by se byje Bum-
brdea určitě trefil do přestky, ale právě díky
„rozštelorosti“ vzduchovky se trefil, ale do bělo-
skrouceno Divočkého bríska.

Tak osud oplácí...

Ale, vlastně dělá „podivná hra“!

Tim podivnější, že ubohý Jaringk ze
to nemohl, když byl „učasdn“ brokem

Anebo snad to „nekréstanství“ zdražování
broku působilo na osud?

Rozhodně to jsou velmi „podivná“ hra! ⁶

Tak jsme se pěkně nabastili,
bříško se zokulotilo, nu a po
dobrém obědě chutná dobrá
cigareta!

Vždyť má no mi udřený
Bumbrada právo!

Deště...

Příš. Po toliko krásných dnech opět
nás překvapil dešť.

Zarazilo nás, když jsme se ráno toho
dne marně šlehnuli po raze. Nebžee.

A to je neklamné znamení.

Skutečně se odpoledne spustil ohledný
hustý dešť. Tábor jakoby posmutněl. Modrá
hladina Roudičku zůstala a tvoří se ne m'

tisíce dřevěných kuliček.

Ze stromů kope do mechu, nám za
krk, když se musí za dřevem pro kuchyň, ná-
kupčí služba má těžkou práci při přenášání
nákupu přes louku, která se stala močalem.

Tábor spojuje se s ním jen jedinou
stezku, částečně zatopenou a potom již jen naše
lodě.

Není to tedy radostné, vydávat se na
kocinu Rendičku. Lodě, i počto, vše je mokré,
slizké, téměř protivné.

Alle hoši, kteří mají službu na lodě musí.

Protože pitnou vodu do tábora jinak dostat
nelze. Té druhé, nepitné máme ale víc, než je
něm mile?

Všechno je promočené. Podsedky stoná,
stejně tak kuchyň, v tábořevém kruhu je jezírko
vody, kašiče, teplý se lepí na tělo, bláto vradte
pod nohama a v botách.

Tento stav vzhledu budi špatnou náladu.

A to jak u husů, tak u vedoucích. Protože
tím krizi jejich přední.

Dny neúspěšně letí, běží se konec tábora

a má být ještě „velká cesta“, zdevčený téborák
& plno soutěží ještě před tím...

Ale, děť podá klidně dál. Tomu to
nevadí?

Ještě, že vždy v takových zřejmých chvílích zose-
hují naši spěváci o kytaristé. Často leží práce
spojeno s udržemím nálady právě jen na nich.
A tak nevzdory dešti a boátu sněží jejich písni-
čky u krbu v jidelně.

Co no tom, že dým z ohně dráždí oči
i hlasivky, co no tom že no hlavy a zo krk kope
voda s teplečkou a klobouč, které se suší na šněrkách
nada námi. My spiváme. Nodaveně a s chutí. Právě
ty písničky, které vypráví o překonávání nepřiznání,
únavy, strachu o malomyslnosti.

Nemysli si, dešti, nás nezženě!

Někdy se i něco mezdáří
To už tak bývá
První a tedy nejlepší může
byti jen jedna družina, i když
i ty druhé dělají vše pro to,
aby i ony byly nejlepší
I ten smutek patří k boji.

Vodetrapič.

Konečně dešť opět ustal.

Opět sluníčko vstřiklo e do opálených těl
hodků opět vjele nové ehat do života.

Růžem neu zapomenuť večerní strasti,
do široko otevřené strany přijímají zlaté paprsky
slunce, které vzhnómí vřklost e zimu.

Opět kape krev v žilách, zdravě e radost-
ně, opět se vodi nové předny o nópodny.

Rychlejší život táborových dětí trochu polevil. Bumbrolec s Chytroušem a Joringkem připravují „Velkou cestu“, a teď mají družiny více vojáků.

A v tomto klidu se naplno rozbetlo nové táborové zkoušky perné vůle – „VEDOTRÁPĚNÍ“.

Je to divné.

Na každém našem táboře se něco nového objeví, to až doposud bylo neznámé, ujmeme se to a za 1 až 2 roky se s tím stane tradice ...

Se zkouškou „vedotrápění“ přišel letos Tesík.

Zkoušený si lehne na záda na zem obléčený jen do trenek nebo plavek. Může si nepot nos.

A potom se na něj vysoce rafinovaným způsobem vzejí 3 kotlíky ledové studené vody.

Ale, ne nohama a ne jedno místo. To by nic nebylo. Voda se leje s výškou, na břicho, krk, hlavu, prsa. Tenkým pramenem.

Působí to, jako by vás někdo plácel jehlou.

Voda podojí na hlavu vám působí přímo bolest. Každá kapka je jako úder.

A při tom se nasmíte pokřukat, vykřiknout, prostě musíte být zale nelibí a jen lidé s trpělivě očakávat konec trápení.

Však proto se tomu také říká „vodotrapic“.
Ně každý se podrobí této kruté zkouš-
ce. I když se mi dostal pěkný řez ze srnčího pa-
růžku.

Tem parůžek sice léká, ale to voda ...
Ale ti, co udrželi netřovali.
Upět ziskeli důkaz své odvahy a sebezapření.
Ato přece stojí za to !

Velká cesta ...

— Velká cesta ...

Posádky již opustily své lodě
a teď šly skrz lesem stále
vpřed

Velká cesta ...

Velká cesta ...

Velká
cesta ...

Ano. Opět se na ni vydáme!

Rok uplynul od té poslední, dramatické cesty
tam v údolí motýlů. Kolik členů tohoto týpova ji ještě
pamatuje

Na není jich tak mnoho.

Vždyt každý náš tábor je přece tak trochu

látkou leuěmí...

A čas plyne, starí hoši oddechují, noví opět nastupují do oddílu a jen ze zkašek, narážek a kroniky se dozvídají, co to vlastně je ta „Velká cesta“.

Pozorně poslouchají a pokouší se představit si, co to asi znamená. Ale ono to jaksi nejde. Nemí přece možné říci tomu, kdo je od naražení slepý, jak vypadá kávro.

A není možné říci tomu, kdo neprožil naše tábory, jak vypadá „Velká cesta“.

Sebebarvitější líčení ukolce, příběhy, napjeti, potíži a radosti z vítězství nemůže nahradit vlastní prožití.

Nemůže nápodobit tupý zvuk nohou nováčků-
cích v běhu do země, rychlé reflexivní uhybání před šlehořícími výlevy, napětí při lustraci si prarodné správy, když již jen málo chybí a družná družina nás před-
bíhá, ani ten neustálý pravidelný tep srdce, bijícího až někde v hrdle nímahou esly.

Ne, o tom je velmi těžké vyprávět.

Jedno slovo nezodýchá ten chrámový duomžik, když dobeháte do tábora a vidíte, že tam před
všmi nikdo nebyl, že jste první

Ani potom, když spolu s družinou jste vy-
hlášenými vítězi „Velké cesty“

Ani potom, když spolu s ostatními sedíte
u ohně při kytarě a slyšíte ty krásné oddílové písně,
kterým někteří mnohem lépe rozumíte...

A nemusíte emi vyhrát?

Protože každý, kdo dorazí do cíle, je vlastně
vítěz!

Ano, no tyto city jsou slova slabá...

Žde pleť jen prožitek.

Nemí proto divu, že již řadu dní před star-
tem se družiny připravují. Vlastně to emi nejsou jen
dny. Vždyť na „Cestu“ se družina vlastně chystá celý rok.

Nikdo totiž není, co ho ne ni' ceka.

Jaké budou ulicity, když povede trasa, co si
vzítí sebou, jak se obléci?

Nic nám nesmí chybět. A zase každá zbyteč-
ná věc se stává „prokletě“ těžkou na kilometrech „Cesty“.

Letošní tábor je již tábor včelbý. Proto ke
starostem s výtropi přibývá nové starost o loži.

Protože emi to nesmí skomot!

Každá trácha vody u ni' znamená větší věhu,
tim tedy více námohy při pódlování. A že asde letos

povede přes vadu, že budem zodě potřebovat, no to
můžeme vzít, bráškové, jed'!!!

A tak i když se tábor zád' klidný, ať téměř
ospolý, pod tímto povrchem kypí horečné přípravy.

Ve výdečku se usilovně pracuje. Tam v této
době nemá nikdo přístup.

Hoši chodí kolem, pokouší se s útržků věč,
náznaků, přeréknutí poznat kudy povede trasa a co
ne ní. Marně...

Napětí stoupá...

A potom při velmi městupu přichází
hlášení: Dnešní program - Velká cesta komandý
plukovníka Brenta - !

Tak dnes ?...

Dnes se tedy rozhodne o vítězi celoroční
oddělové hry ! Všichni úsilí, námaha, naděje, zko-
mání, radost, prohry o vítězství, to vše se dnes odvíjí do
sázky.

Protože ten, kdo vytvoje „Velkou cestu“, ten
zvítězí, i když by byl doposera poslední. Za „cestu“
je totiž bodů, že není tak velký bodový rozdíl me-
zi družinami.

Ted' se může vše ještě napravit, mželsi si ti,

co jsou na pozdějších místech.

Teď nesmíme ztratit, co jsme získali ze
celý rok, myslí si ti, co vítězí!

Kdyby takhle družina bylo poslední, a my
alespoň druzí, tak máme ještě naději na první místo?

Takové úvahy letí hezky ...

Mezi tím ubíhá čas k poslední přípravě
již smí táborem pítalko k nástupu.

Poslední pokyn a již do rukou kormidel-
níke doposavad vítězná posádka je vloženo obědka s
prvním příkazem.

„Pozor, záleží, běží vám čas!“ ...

Nervosní prsty roztrhávají obědka, samozřejmě,
šifro? A mape? Tak rychle?

Ta mape je mapou Rendlička, to asi bude ...

Rychle no ead? Počkej, a co když ...

„Pozor, Stopovní, běží vám čas!“

„Vidíš, žádné čekání a honem!“ ...

Hoši běží pro pódle. Samozřejmě, že to
bude přes Rendlička, to do rozum, co jsme také měli
čekat?!

Hoši družiny Lovců netrpělivě přescopují.

Musí čekat až druhým družinám doběhne

pomocný čas, který si vyloužiti vítězství v minulých
soutěžích. Ale, co znamená no „velké cestě“ těch pár
minut?!

Někdy mnoho, někdy nic ...

Stačí jedno malé zvráždění a čas, tek
proemě získaný je nenárodně ztracen!

„Lovei - berke obolku - běží vóm čas.“

Tak a již jsou na cestě všedny družiny.

Nastol opět ten divoký kolotoč úkolů,
azimutů, kroků, temp pódlem

Velká cesta - velká cesta

Jak těžké je o ni psát. Tak, abg každý
v ní poznal své prožitky, své pocity.

Jinok jí vnímá eten posédky lidí. Snaží
se jak nejlepe dovede penit příkazg kormidalemiko.
Do pohybů pódlem i do běhu dvoš všedny své síly
při sledóm a lustím zpródy dvoš všednu svou so-
zornost a své znalosti.

On sých síle a schopnosti se snaží býti své
posédek co nejplotněji.

Ale když není jak dale, duxěřivě se okrohí
na kormidalemikó

On jisté pomůže, bude vědět jak pře-
konat potíž, které se objevile - porodi, pomůže

Kdo, ale poradí jemu?

On je sám. Je nejsehopnější, nejzkušenější a právě proto je strážlivě sám se svou odpovědností vůči družině a jejímu umístění.

Jemu již neporadí nikdo. Dá-li špatný rozkaz, hájí jej spleť, ale on zodpovídá svým hochům, že nebude dvout rozkaz špatný?

On nemá právo se mýlit!

Správný kormidelník vede posádku k vítězství

A každý kormidelník chce být správný

Ale první místo je jen jedno!

Premiér posádek jako ekvivalent mnohemozí brucei překřížového rybník a teď míří do čepi zátoky. Tam někde na jejím konci čeká další úkol „cesty“.

Tak alespoň naznačuje azimut...

Háček na předku lodi hlídá napjatě na střelku bazoly která pravidelně kříví dle vězu podél koleu dnešního kursu. Promítá si její směr na blížící se břeh. Ano tam někde, tam, kde se píseina zařezává do terénu...

Hoši, kteří podléhají nemají mnoho času na rozhlížení a přemýšlení.

Ruce se napinají dle poručí kormidelníka. Do mozku se probíjí jako strohý příkaz to pravidelné A'-hop - A'-hop - A'-hop. Plíce pumpují vzduch dle pohybu pěstí, srdce pravidelně, trochu rychleji bije...

Celá tato e. myšlení se podrobuje tempu pěstí. Ne, tedy ne myšlení nemá čas. Ani no rozhlížem'.

Kormidelník má časů více. Ale ne' na letkovém kole. Bže můj příkaz správný? Jedeme opravdu tam, kam siš poslal dopis? Občas nohlídne do papírku, který má no siš lavice. Ale ano, jistě jedeme správně!

A potom ještě potřívá pohled přes hlavy posádky tam no břeh. Tam někde máš číh' dolejší správa. Kde asi bude ukryta. V do píse bylo někdeš zmiňko o potoku, ale čert aby tomu rozumněl?

Kde jsou esletní lodě?

Rychlý pohled kolem...

Žádná není deleho. Těch pár minut náskoku, co to je no „štrca“?

Velká eslo - velká usta ...

Dnu ledi naróži' na břeh ...

Háček skáče s lodí. Rychlým pohybem
přehazuje přes krk šňůru busoly, druhou ruku
jaksi semotivně bere rovně.

A to již poslední epousta lodí.

Poslední vystupuje korvidník.

Od břehu proti proudu poteka ... po
30 ti krocích ... rozklidnete se.

Tak zopískit lodí o rychle ?

Jeden - dva - tři ... rychlí počítám' kroků...

29-30 - tedy to nikde je.

Ano, ale les kolem mlčí ?

Hledejte, proboha ... Kom asi to mtlí
skoret. Já kdyžžeh tedy byle Ano, to jistě
bude potok ?

Hledejte i ve vodě. Já myslím ...

Mám, kluci, mám, koukejte - já mám ?

Fajn, ty moje zlato, dej to sem ?

Z kůk e čárek merveovky se vodí smysl
další zpráva. Jde to rychle. Nelozlo zbytečně to
uším' ještě etomo v karvině, bože, jak je to daleko ?

Honem opět zprávu sehorot, tak jak byle

A dól, teď píšky, ruce si odpočinou,

Velká cesta ...

- Velká cesta ...

Dva s družiný řezou a zbytek
drží kmen. Pro ty je to chvíle
odpočinku - ale opravdu jen
chvíle

Velká cesta ...

- Velká cesta ...

čel to pujde po nohou. Když zase se setkáme s
naši lodí. Určitě ještě ano. Velká cesta seprve
vlastně začala

A slunce nečistěně pólí ...

V rybníku běhu srdce prudce bije. S cíle
kei do očí pot.

Velká cesta - Velká cesta ...

Ano tedg je to! Nedalo to ani přilís
hledom'.

Metr nad zemi je proraž a jeho družij'

Konec vede kamsi do koruny stromu. Jak to
bylo ve zprávě?

Okruhem no zemi rozdělouj'm získáte zprávu
o vaší další cestě!

A malý špelicák dřera leží vedle

S křoví vede stezky vystupují Chytroš

„Tak, tedy máte zápočet, pardi. Jdou tři?“

Ke třetímu má úsměv. Úsměv penjí pochopemí
a porozumění. A ty jeho moudré, klidné oči jako by
aklidnorozej rozbouřenou krev

Vždyť on zná? On vede družinu no velké
cestě tam v údolí motýla. On ví, co je to cesta?

Okomžití rozdílů práce:

Ryželi pohybují sekou rozřezají špelicák.
Úlomků se zmenšují druzí ruce, kteří je dále zpre-
cetávají nožem no tenké třísky. Další háši vypeří
dřev, chráníceji okniště. Do jemno ostrouhony pod-
polovae je započten jedinou zápočetkou a kormidel-
ník s úsměvem vaei sbíží dve Chytrošovi. I on
se usmívá - rozumí ...

Plouze vyroží z motýly.

Ryželi vaele - olizuje provázek

Ten černě, cloutně, trhá se ...

Hurá, poredlo se, zpráva podá se zbytkem
snův no zem

Vtom přibíhá druhá družina?

Rychle lustrit zpráva, ať nestrotime náhodak
Nervy se opít nepínož?

Velká cesta - Velká cesta.

A opít dle. Dle po úzké steze mezi
stromy prozdřenými sluncem. Pochvílím letos přejít,
oproti loňské Velké cestě je to mnohem lepší, jin
to slunko pokleť polí.

Ať tedy je strom o kterém milavita zpráva.

Terny letí no zem...

Nejrůznější šplhá do kerung, podivná
forma ve kterú je zpráva tomu co vyjít chce mže.

Terno je těžké...

Komeng, podirejte, komeng?

Tak tedy bylo mžileno to sestavení dle
velikosti. Hrome, to jsou ale nápedy?

A koukejte, tedy jsou na komendách písme-
na, to bude etalší zpráva.

Neuvažujte hoši, no to není čas, druhé
posledky nemohou být daleka, pozor, nepřehozuj
me to tam, to už bylo srovnáno...

Konečně je zpráva úpená...

Velká cesta ---

- Velká cesta ---

A teď rychle na strom
sníst správu. Ti co před tím
odpočívali jsou teď v plné práci
ci---

Velká cesta ---

- Velká cesta

A teď s ní horek na strom. Pročho rychle
už sejsim druhou družinu. A běžime, rychle!

Velká cesta - Velká cesta ---

A zase přes stromy, uvraty - uzkou stezkou,
místami terénem bez cesty, kam nás to vlastně vede
kormideemik, on jeding' měl čas eist správu, teď
běží v cíle, on vi kom, my musime jen uřit---

Les řidne, před námi je jakosi louka,
ale vřdgt to je tábor - jsme v táboře

A tedg na stěně kuchyňe je proužkem
pepiru připevněno obětko - o tom jsme cítili v
kronice, to bylo i vloni v údolí motg'eu, tu

úzkou papírovou stávkou musíme přestěhovat?

Rychle, hoši, tedy jsou broky a střílejte!

Rychle pohyb, pažba pevně v rameni, rána

A dál, tem někdo k té první díře!

Proboho, kým to střílíš, to nemá cenu prodir
korat celý papír, tak to nespodně, to musí být
dírkou těsně vedle sebe!

A další broky bijí do papíru.

Padá, hurá, podá!

Honem hoši, čteme zprávu, v ostatních
posledních tak nespí!

K veselku? U Joviše, to je dobře, tak
běžíme.

Velká cesta - velká cesta.

Na tomto místě je nutná říci vědomému
čtenáři, který ještě nezná naše tábory, jak je to s
taktikou velké cesty: Její trase tvoří jakési smyčky,
které se protínají v táborech. Důvod je ten, aby se třetí
přilíš od tábora nevedlo a mohlo být kontrolo-
váno. Vždy i při nejlepší přípravě cesty může dojít
k jejímu zablokování třeba jen tím, že náhodný
chodec určí některou zprávu pro družinu, vyzná
ji z jejího místa, přečte ji a něco o to pokusí,

protože ty jsou většinou přený morseovkou a ještě v
sifřích. Většinou nepochopí o co jde a pohodí ji
bokem nebo ji kus cesty odnese a zahodí až tam.

A družiny se zastaví, nemohou dále.

Když to bylo daleko, zůstalo by to století.
Telko, ale vždy je možné naporučit jak dale, třeba
tak, že družiny pošlou posla do tábora.

A potom omi krajino dále od tábora již
subjivo vhodná pro velkou cestu.

Stálou ne oběky daseky družiny konce
jedné smyčky. Věle souleže zohim jsou zohesebi
ze mimi Stopoři o poslední Lovci. Mezi družinami
je asi 20 minut časového rozdílu. To ovšem ještě
nic neznomeno. Tato smyčka byla více-méně trasou
vědomosti a zkušenosti.

Ta smyčka druhá, mnohem delší je zase
spíše cestou vytrvalosti a tělesné zdatnosti. Ale
také chytrosti, protože dobrým nápadům se meze
nekladem a jak se říká: Na velké cestě je vše dovoleno.

Není možné, aby kronika zachytila
všechny příběhy všech hrochů a jejich posůdek.

Ale jak vypadá tento úsek cesty, kolik
zvrátá, nadějí i zklamáním dorede přinést, to

se pokusim zachytit no družině Lovců a jejím
kormidelníkovi - Divočákovi.

Družino je no velké cestě poslední.

Naděje, že by vyrovnala svoji ztrátu nemí
přizis velké, ale mužové se přece nikdy nerzdó-
vají. A hoši družiny, ti přece již mužné srdce
mají i když většinou jsou chlapeci.

Od táboře ke kapličce na rozcestí u
Veseli je pořádný kus cesty, ale čím rychleji
poběžíme, tím méně větší naději zkrstit
náškok.

A tak to jde penžím tempem.

Pot teče do očí, chleď no zdech,
lepi šaty no tato.

A slunce nečestně pět!

Jedem, chlape, jedem - ještě je no-
daje, právě teď můžem se dohnout. Oni jsou si
přizis jisti svým náškokem!

Konečně koplička!

A hledíme, právě od ní odbohó
družine stopařů - tak vidíte, říkal jsem to, hoši,
rychle, zpráva hledijte!

Od kopličky jedete k rybníku,

zmapujte ho. Pak se vraťte k hrózi Rendlicke
a zopalte ohen'!

Rychle na kopee, hoši, at' uvidíme debře
mo rybník a kreslit. Potom bude trap k táboru

Konečně je plánek hotov, a teď zbývá již
jen k hrózi a pak asi do táboru. To bude konec
velké cesty. Odpovídá to i časově. Slunce již klesá
k obzoru.

Ale zvláště mladší hoši jsou již úplně
vyčerpani. Ten běh sem je udolal.

Hoši, musíme to dokázat.

Vůle by ještě byla, ale nohy jsou již
těžké, celá tato bolí...

Zoufalý pohled kolem. K hrózi je ještě
tak daleko!

Okolo družiny stojí děti a vesnice.
Židové pohřezí no hodky a epirojí se o stroji
kole.

Hearou kormideemiko Divočěke blaskel
něpod: Kole, bože kole mit, to byjehom vše
předjeli!

Hoši, přijete nám kole. Dám vám
zastava, hodinky, cheek? Za dvě hodiny vám

je vrátíme. Vite, když je budeme mít, tak můžeme
ještě vyhrát

Jeden s chlapci kolo půjčil. Ale jedno
kolo je máto. Já'm tam nic nezmohu. Půjčte ještě,
hoši, alespoň ještě jedno, hleďte zástonou zde s
voňmi noši hoši, pojedeme jen dva, snad to svedeme.
Konečně se ještě jeden dol přemluvit.

Ty, Dixi, pojed' se mnou. Vy hoši zde
budíte. Jak se dostanem do tábora, tak se tam vrti-
me, zatím odpočinek, jinak to nejde ?

Mistři děti hleďte udiveně...

A už se šlepe do pedálů. Vítr svíští kolem
uší, jde to, jde, mohem rychleji než psky ?

Vtom podá Diximu řetěz. To kolo zotr-
cení. - rychle, sprav to - dobrě už jedu.

A zase kole svíští po asfaltu.

Ochladič se. Slunce klád teď rychle.

Konečně hráz.

A teď máme zaplavit oken. Tak honem,
dívko ? - Není, to mi o mi měřičej - teď, je
to máto, ale oken bude...

Konečně hoři !

Velké cestě - velké cestě

Velká cesta ...

- Velká cesta ...

V torné místo správy je jen
hromádka kameů, co zasto to
má znamenat? Ehrle bez-
radnosti - ale přijdem na to!

Velká cesta ...

- Velká cesta

A hledíme - támhle je naše kánoe a ne
mí lišek - světlém vjeřel mersecku:

- Jděte si pro led do čepi zátoky. Udělejte
na ní okení a vjíte správu do telborš - svoje
jméno - družiny? -

Honem na kule, Dixi, jedem. Co no tom,
že tu není cesty, že jedeme po břehu. Koto
klouzá' po kamenech, jen zvonno se prokousovo'
piskem e bohnem. Tady musíme do vody - koalkaj -
dohnoli jsme již i zátoky - ti plavou - my poje
deme!

Ala to je smrtelná jízda vodou. Kolo úplně pod ní mizí. Takhle jsem ještě no kolo nejel - už je tu břeh a jsme první ?

A dál, podle břehu zátoky, již je pořádné šero - tma je naše loď ?

Honem kolo do ní, já budu pádlovat, ty dělej oheň.

V pisku na dně lodi se rozhořel oheň.

Teď kašili dotu a zakryjot ho, et mže-
me do tábora vjílet jméno družiny ?

V táboře je údiv. Je to možné - Lovci-
vždyť byli poslední - jak to dokázali ?

Ala no velké věci je i to možné ?

A Jaringle vjíle Lovcům :

Jedte podle břehu - uvidíte tři kome-
né pyramidky - tam je zpráva o pokladu ?

Družiny Stoporů a Zolůska jsou v těsném
zdvěsu ze Lovci

Mám Divočku, je to druhá zpráva.

Fajn, Dixi, honem jedeme dál. Oni jsou mno-
hem rychlejší, jich podluží víc, musíme se
adržet ?

A již je zde třetí zpráva, kou-

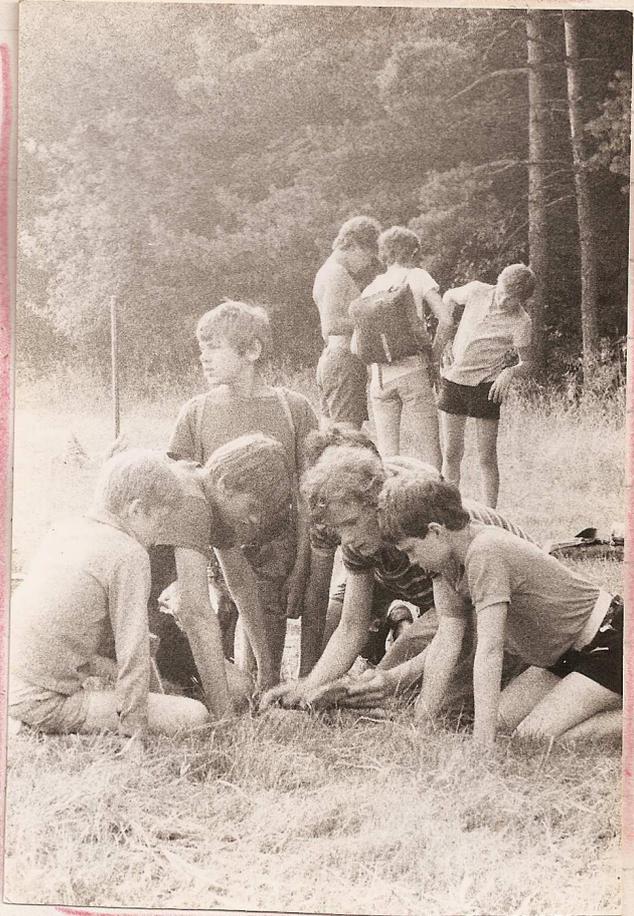
Velká cesta ---

- Velká cesta

Dopisy, kroky, šifry,
azimuty - kolotoč Velké

cesty - a ani chvíle klidu.

Není lehká - jen pro silné
a statečné ---

Velká cesta ---

- Velká cesta

kní, Divočeka, to je jasné, tu první ani nepotře
bujeme ?

Ne, Dixi, to nejde, musíme mít i tu, kdo
ví, co no ni je, může být, že během bez ní ne-
mohlí dít ?

Ale ta první správa je na druhém kon-
ci vyběhko. A zde právě udělal Divoček tu
jedinou chybu. Když již tolik riskoval, mohl
ještě jednou. A to právě již neudělat ?

Jen drámo hodit obsazení loď jele
žofale pomolu, i když se snažili ze všech sil.

A tak zde zažil Divoček tu trpkost
porážky. Ve chvíli, kdy měl vítězství no dosah!
Ta jediná chvíle zvráždění!
Premiér Štoperů a Zálesků jedou téměř
vedle sebe. Předpředejť Lovce k tábora.

Maž celou zprávu i když první její
díle ani nepotřebovali!

Obě družiny zároveň ubíhají do lesa
a tábora a již vykřik: Mám, mám, to snad
ani není možný!

Záleskovi vyhráli

Divoček má hlavu skloněnou. Tolik
úsilí, tak dobrý nápod a pak ta jediná, osudná
chvíle!

Ale to přece nic není! Nejde o to,
kdo vyhrál. Každý vyhrál, kdo došel!

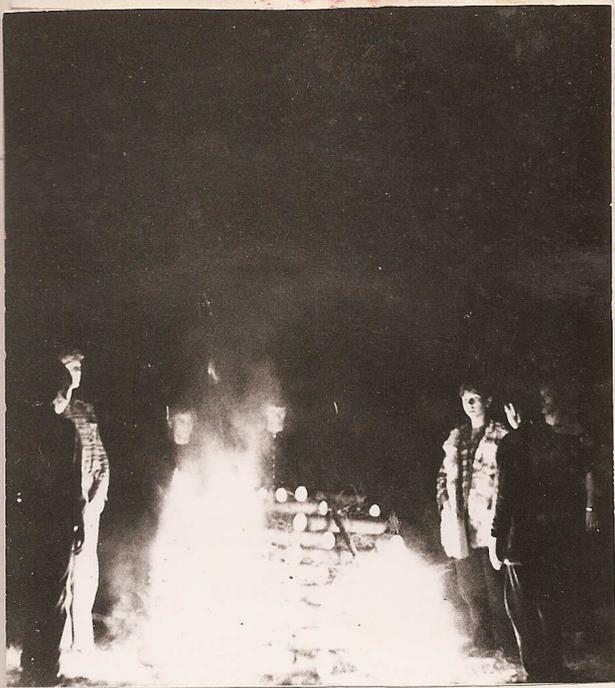
V úplné tmě veze Jariněk s Divočkem
půjčeno kolo majitelům

A v předelně u krbu mládo nemlejí.

Vždyť je tolik dojmů o prožitku!

Velké cesta 1973 skončila!

Ať žije ta dolejší - 20 rok!

Jsme jediné krve
Vy, pardi s TO černá řeka
i my - Hraniceři - ▽
A teď ať již za nás
mluví hudba a naše
písničky...

Blíží se konec tábora

Je to smutné, člověk si přece právě
teď vlastní zbytek, tak by se chtělo ještě pobýt
v tom našem nebičku, ale čas je neúprosný.

A tak opět jako již tolik táborů dříve
opět počítáme dny, kteří ještě objeví

A bohužel, není jich již mnoho...

Velká cesta, to je vlastně vzruchem
táborního života, a to, co je po ní, to je již jen

jakási dozrívomí huská písničky.

Velká táborová hra se „Lestou“ stane se
No, nudo se tím pádem do naší ves-
ničky nedostala.

Je přece tolik míst, kteří bytchom ještě
rádi viděti, tolik věcí, kteří ještě echemé udělat,
a ne kleu' dvíře, ac viru boje celovomí hřz jaksi
nebyl čas.

A tak od konce „Velké cesty“ je tábor téměř
stále napůl prázdnej.

Družiny, skupinky 2-3 hochů, jednotlivci,
ti všichni s táboře odcházejí, podívot se ne huská
místa, kleno' někdy při nějaké hře viděti e amí
nemib' čas, lípe si je prohlédnout, jedou navštívit
sousedy v okolí, pobýt s nimi a promluvit o roz-
loucímí, nebo jenom vyzet s lodi ne vodu, za-
hlédit se do zřičtoho slunka a smít.

Jelikož tjo náledy konec táboře známe,
počítáme s nimi.

Program je teď volnej

Hodně času se nachová prěti no tjo
všpraz s táboř

Jenom služby, tjo musí klopot stějau

kdě jako v jiní dny.

Ale jakmile služba skončí, zmizí
hoši družiny v okolí.

Do tábora se přinášejí samostaty, různé
pělní kameny, hoši řezou s kmenů „plecky“ na
pomůtku.

To vše bude po táboře bezkou vzpo-
mínkou doma nebo v klubovně, a oči se na tuto
vše upřou až se bude za dlouhých zimních
měsíců sedět v klubovně, hrát o špirot a vzpomí-
nat, jak to bylo tehdy, když...

Pláti se nás různí lidé, proč bereme
sebou domů tyto věci?

Nepochopili, že si vlastně bereme kusky
tábora...

Cožpak ten barevný pytlík, co ten
hoch nosí na krku má něco připomene?

Ano, připomene!

Tu ohromnou chůli, kdy stál sám
u ohně a sliboval.

Kdy jeho ruka, vztažená nad plo-
men táboráku k přísaze se chvěla vřavou a
velikostí této chůle

Na to vše si vzpomene, protože v tom
„pytlíku“ jak to nazývají lidé neznají, vlastně
„medicině“ jak tento přívěsek nazývají hoši dle
indiánské tradice a její hluboké moudrosti a zno-
losti - v této medicíně je skryt popel z táborku.

Z toho, u něhož sliboval ...

A tento přívěsek dosud voní ohněm.

Je z něho cítit kouzlo romantiky.

Z písniček vepsaných do táborek,
z písniček z dří plomeng táborku, je cítit kouř
ohně i stisk ruky, která se sevřela s rukou ko-
maráda, když se stálo v kruhu přátek a
stisk vzplněl jedním z nás, proběhl celý
kruhem sevřených dlem' ...

Z podpisů na „vzdobení“ plochy, v-
utdroji tváře těch, s nimiž jsem pracoval v
družině při službě, pádlovce na jedné lodi
při soutěži, jejíž dech jsem slyšel ve spánku
v jednom stenu a jehož sípání jsem si urido-
moval těm v zádích při běhu stezkou „Velké
cesty“.

Vždyt nikdo po prázdninách již v
oddělu nebudou a možná, že je už nikdo ani

neuvídím

A te fantastický pokrvená vnitřka
semovostu ?

Vždyť jsem ji poprvé viděl z toho
zveditního přízemního pohledu, když jsem se přišel
do tábora při jedné bojové hře ?

Ta že mě nic nepřipomíná ?

Ami ten rozstrážený terč z „odstřelilo
venš stězký ?

Vždyť na něm jsou i mé zvěsky, které
jsem nastřílel v bolesti ven „stězký“ !

Je to díky, že jsem našel slaboč...

Ano tyto věci, a ještě mnoho jiného
mám připomíná důvěrně známé chvíle života na
táboře

Proto je nosíme sebou domů ?

Protože na tábor se potom tak hezky
vzpomíná ...

Poslední táborák -
poslední na táboře, který
ve svém průběhu dostal jméno
- Tábor pozdní -

A moráčkovi přistupují
ke slibu ...

Návštěva v táboře ...

Tedy, člověk by řekl, proč o tom psát?

Návštěva v táboře ? ? ?

Těch je !

Ana, ale nejsou stejní. Již v jedné
naší kronice jsme o nich psali. Vjmenovali jsme
tam řadu „druhů návštěv“.

Skoro jako v přírodopisném atlase.

Ten jeden druh jsme popsali až

na konci, jako druh, který máme rádi, fondíme mu a pro který je brána vždy otevřená.

Je to divné, ale tento druh návštěv většinou nechodí branou ...

Vznesl se někde zničeho nic, tiše a skromně, kdesi na pokraji lesa, ehli se divá zkoumavě na tábor a trpělivě čeká, až někdo z nás k němu přijde

Neobjeví oblečen v modré plavky, ani v strakatou košili a nenosí brýle proti slunci

Nelehčí s přesiravým úsměvem na naší vesnici a nehraje si při tom s vřpinačem transistorku.

Jeho oblečení jaksi spěje s pozadím, to jest lesem, před kterým stojí. Vždyt značně ošoupaný "maskáč", hnědý nebo temně modré monštrák nebo džínky a silné perné boty, toto oblečení v lese barvě nevyzniká. A on o to ani nestojí.

Do hněda opálený obličej také nesní bílosti v temnotě lesa.

A hrát s vřpinačem si nemůže, protože jeho kytara, kterou má hozenou přes rameno ho

prostě nemá.

Netraří se přezíravě, protože umí odhod-
nout, kolik práce tábor stáde, a těžkou práci
zadá zase on, většinou velmi důvěrně.

Bránu nechodí, protože jeho část jsou
těžké stádky, k nimž bráno nebylo otočeno.

[Chyba - měla by být - chodí po nich
ti správní lidé?]

Nevejde suverénně do tábora, protože
ví, že skromnost je hlavní vlastností lidí, kteří se
řídí lesní moudrostí.

Po přátelském „Ahoj!“, podává ruku
dvojím šikem trampského národa.

Ten šik je silný, tvrdý, bočastý...

Ale platí více, nežli podepsané smlouvy!

Na otázku odkud přichází a kam jde
odpovídá směrem ruky jedním směrem - tam od-
tud - a druhým směrem - nikom tam, kdo zadá
konec částí?

Tiše řekne svoje jméno a trochu hlasitě-
ji dodá: „homoródi má říkej Tom, nebo Som“
či jakou má od nich přezdívku.

Znova podá ruku, když mu povíme

svá jména a předivky, předešly se usměje.

Tim seznámím koně.

Lidi, kteří si rozumí, se nemusí dlouze předsterevat.

Řeči mnoho nenodít.

Sundá kytaru s romene, prohrábne struny podívá se po nás a tíhí zchroje a zospívá.

Oči se mu zolasknou porozuměním, když uvidí naši kytaru, postlehne si naši písničku nebo se přidá a hoje a zpívá spolu.

Když dokrojeme, přelítne mu tvář úsmív a porí - umis, parde ?

S poděkováním přijme esus čaje, potom vstane, vzndá v torny sekera, beže dlouhých slov zojde do lese, přinese otýpku dřeva a položí ji do kuchyně, sbolí si opět tornu, nehadí si na romeno kytaru podá nám ruce, řekne : "Ahoj - pardi !" pohledne ke slanku, pokjme ještě s úsmívem hlavou, otočí se a opět zmizi v lese.

Zůstane po něm nové písničko a pěkná vzpomínka.

Možná, že se nikdy, nikde máje cesty znovu setkojí. Potom se vrátíme podruhé, a a jme

již starí známi.

Podáme si opět ruce a oslovíme se již jen
přezdívkami

Na to, co bylo v čase, co jsme se neviděli,
se neptáme. Nemístná zvědavost nepatří k lesní
zdvořilosti

Přejde někdo předtiských slov a zase někdy
nashledanou - Ahoj, parde.

A tak je to nejlepší?

Návštěva, o které se zmiňujeme v nadpisu
přišlo stejným způsobem.

Řekli, že sroje přezdívek o dodoli, že
patří k osadě „černá řeka“ - svůj comp mají nudo-
leko.

Kytaru mají sebou. Zohrali i zospirdli

Poslechli si nášeho Elytrouše a řekli si:
„Umíš, parde?“

Slíbili, že přijdou večer se svými kamo-
rady. Podolí ruce a odešli.

A svůj slib skutečně splnili.

Přišlo celá osada.

Náš údiv vzrostl, když jsme viděli, že
mají vlastní celou kapelu, dokonce i starou a hodnou

odřetnou basu ?

Podali jsme si ruce a rozdělili se o večeri.

Ai když pagoda v kruhu byla určeno na
příště den, udělali jsme si táborák jaksi mimo
program.

Libilo se jim, jak spolupujeme oheň.

Rukli, že tento způsob je již, bohužel, vidět
málokdy.

A potom se již nemluví, ale místo o
zpívolo.

Jednou my a jednou oni

A když jsme písmičku zněli oni i my,
potom se místo o zpívolo hpoličně.

A to bylo nejčastěji.

Dlouho do noci hořel oheň přikřesbi...

Potom stisk rukou - Ahoj, pardi -
a naše lodě jim skrdhly cestu okolo Rendbičku

Snad opět noshledanou, pardi z Černé
řeky, takže komordci se "spojených států - Králově
polské" ?

Poslední pohled
na tábor.

Ted' ještě je takový,
jak se mámi líbí.

Ale poslední koman-
do je již vyhlášeno!
A tak brzy již
nebude

Poslední komando:

Bouráme tábor ...

To je rozkaz, který je vždy přijímán
se značnou nechtí.

Ke startu tábora většinou není nutné
př k práci nikoho příliš nepomíjet.

Ale bourat, to se nikomu nechce.

Proto se tento příkaz dává opravdu
až na poslední chvíli.

Pak, ale musí být klopot, protože
den odjezdu odložit, bohužel, nejde.

Poprvé vzroste vedle tábora řada
stonů postavených na zemi.

Potom si hoši přestávají své věci do
nich

Tábor stále ještě stojí...

Chvilí se na něj hledíme.

Je jaksi ostřejší, smutnější, tak trochu
jako by byl někde eizi...

A potom zmizí plachty na podsodech,
slitnou krov, stěny podsod se přestávají na hro-
madu pevně prohlédnutou a kontrolovanou. Podá
vlojkový stůžek a krámo, mizí polonky, stolky,
plot...

Mizí kuchyně, zůstávají jen sloupky a komno
ne kterých se bude dívat poslední smíšeně...

Batng jsou zabaleny, lodě vyloženy, očisti-
ny a vše doprovází k cestě v rohu louky, kam
zitra přijede auto....

Tábor zmizel.

Je nám smutno

Jako během zbourání a zamilování zmi-

čili vlastní domov

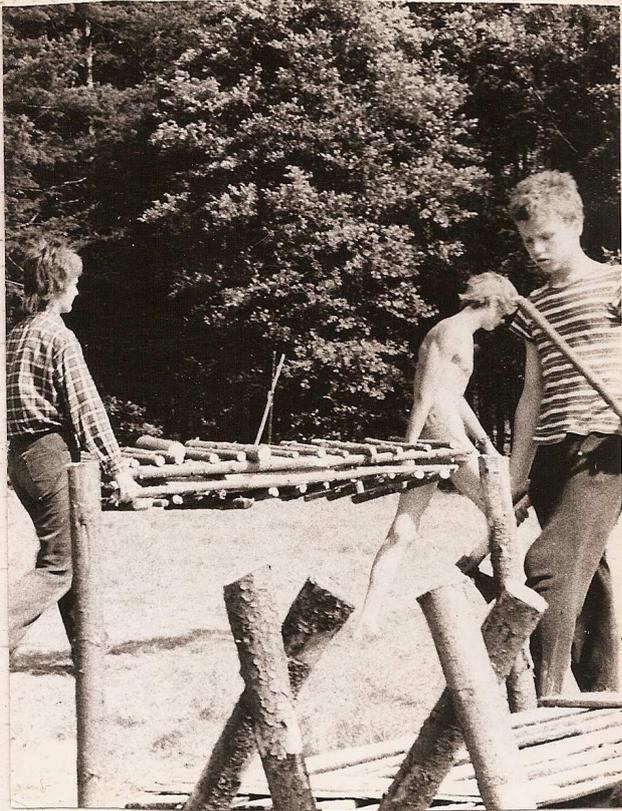
Ale, vřadyt je to vlastně pravda ?

Vřadyt nám lože po celý měsíc domovem,
byl naší chloukou, ukázkou naší práce ...

Je tedy div, že občas se někdo zhlédí
kamsi bokem, stojí se sklopenou hlavou, že se
objeví i slzy ? ...

To to se nemí nutně stýdět !

Někdy i muži pláčejí ...

Tak tuhle práci opravdu
děláme meradi.

Bouráme svůj domov?

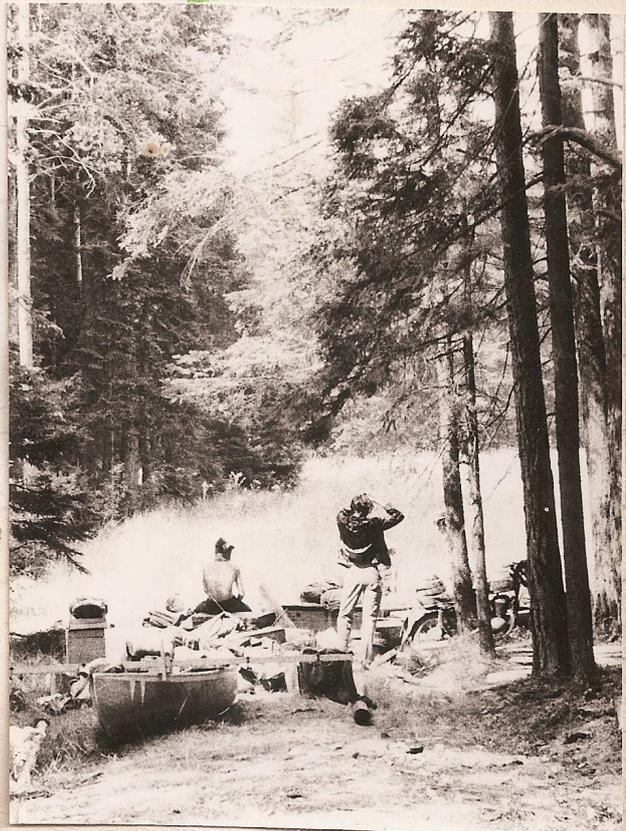
Kámen je tvrdí táborník,
milde není úsměr?

Tábor mizí.....

Tábor je zbourán, bez
stěny - ledě, bez
pádky, nářadí, zavazadel, to
we je přeneseno k lesní cestě.

A čekáme na auto....

Poslední pohled do míst,
kde stál náš tábor.....

Poslední chvíle Tábora
pozdní...

Nakládání auta.

Ještě jsme u Rendličku,
ale již několik jen hodin,
a zase budeme v Karvině.

A tak se nám tam nechce!

Sbohem - Tábore

pozdní!

Poslední táborák

Sbohem, Tábore pozdní!

Vysoko k temní obloze vylehel plameny
posledního táboráku

Do jeho plamenů jsme hledali jaksi
jinak.

Nebýlo zde toho jásavého veselí, žívatnosti
a síly, utopení ve zpěvu.

I u něho zněly kytary a zpěv

Ale jaksi tich, posmutněle.

Přestávky mezi písničkami jsou stále
delší, ticho, podbarvené prasketem ohně, jaksi
hlubší, tmivější.

Dnes naposled ...

Naposled v tomto táboře.

Zitro již budeme doma ...

A do zpěvu není mládež. Ticho, hluboké
a přemýšlivé. Oči se lesknou odleskem plamenů a
nikdy se tento odlesk zetrpiti i no tvří ...

Ne, nebudem prodlužovat smutek ?

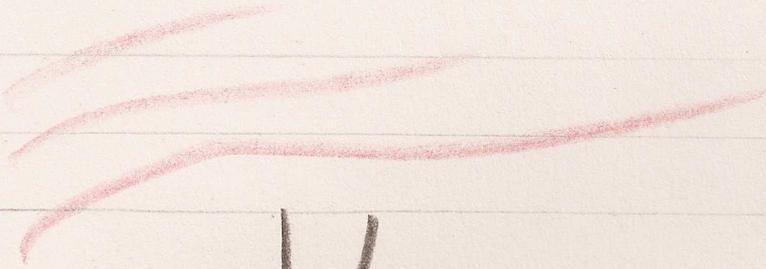
Haši vodorůž a ruce se opět svírají v
krutu přeteštní ...

„Klojko vzhůru leh“

Stisk probíhá krutem ...

Spokem tábore poznání ?

Ano, Táborem poznání jsme nazvali tento náš tábor, první tábor na Rendlietku v roce 1973. První proto, že jsem přišel rok pojeteme opět. Táborem poznání proto, že hoši, kteří zde žili, poznali onu přetékající, spící práci, sílu, která je utajena ve společném. A také krásu a hlubokou moudrost přírody. Poznali i nutnost tvrdého života, jedině možného v přírodě. Poznávají a poznání se samo zapisovalo do jejich duší a srdcí. Hluboko, protože hluboké zážitky se hluboko vryjí. A je to tak správné - jsou pro celý život. Vraceli se domů trochu jiní. Tvrdší tělesně, ale měkčí v nitru. Protože poznali i malost jedince před velikou tváří přírody. Vědi, co je to skromnost, a pokora, poznali bezecnost mnoho slov, většinou prázdných. A vědi také, co to je vytrvalost a houževnatost. I té se naučili. A to je vklad vložený tímto táborem do jejich osobností. Ale vědi i to, že vklad se musí i vrátit. Proto se neloučíme. Našleďonou tábore na Rendlietku v roce 1974

Konec

